

Slovenski

PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 7. V Celovcu 15. julija 1879. XXVIII. tečaj.

Pridiga za veliko gospojnico.

(Spisal in govoril Fr. Cvetko, l. 1851.)

Joplovac 178 1905

„Marija si je najboljši del odbrala, ki se je jej ne bo odvzel.“ (Luk. 10, 42.)

V o d.

Danešnji dan je bila Marija, Kristusova mati, v nebesa vzeta. V nebesih pri Bogu Očetu in pri Jezusu Kristusu biti, z vsemi svetniki si večnega zveličanskega veselja uživati, je pač najboljše, kar si misliti in želeči moremo. Zato je tudi nas vseh želja v nebesa priti. Ali mi si moramo nebesa prislužiti. — Ljudje si zveksine mislijo, da je Marija lahko, ali da je vsaj lažej v nebesa prišla, kakor drugi ljudje. Oni velijo: saj je bila izvoljena med vsemi ženami, saj je bila mati Gospodova. Ali to ni tako. Njen stan ni bil nič posebnega; ona je dohajala med proste ljudi, ki morajo vsak den težavne posle opravljati. Marija je vse svoje žive dni težek križ nosila; ali nosila ga je tako, da si je nebesa prislužila, ker je poleg križev take kreposti ali čednosti doverševala, ki so jo Bogu priporočevale. Ona je s temi krepostmi sebi križe posladila in križev pot, po katerem je hodila, z nebeškimi rožami, t. j. z lepimi lastnostmi potrosila; ker, kdor je priden in bogaboječ, je lahko vedno veselega serca. Dragi moji! Za današnji god device Marije vam hočem le dve besedi razlagati:

1. Ktere so tiste kreposti, s katerimi se je Marija Bogu tako dopadla, da je bila s telesom vred v nebesa vzeta.

2. Kako nas te kreposti opominjajo Marijo nasledovati, če hočemo k njej v nebesa priti.

O Marija! prosi za nas, naj nam tvoj sin Jezus podeli skoz svojo milost voljo in moč, k tebi po tvoji pobožni poti v nebesa priti.

I. del.

Devica Marija, mati Kristusova, je bila kraljevskega pokolenja, namreč iz Davidovega roda, ali ta rod je v tako ubožtvo prišel, da je Marija tesarja za moža vzela. Njen stan je tedaj bil težaški stan, njeno stanovanje prosta hišica, njen živež černi kruh, njeno ležišče terda postelja. Na rokah je imela žulje, po licu so jej tekle od trdnega dela vroče srage. Marsikteri ljudje se podajo, če so siromaški, v krivice, nečistost in v drugo nemarščino, samo da si pomagajo. Marija pa je poleg vseh težav svojega prostega stana Bogu vedno verna ostala. Nič na svetu, ne zlato ne srebro, ne hvala, ne prilizovanje, ne čast, ne lepota je ni mogla v pobožnem življenju omajati. Če je na zemlji od križev trudna postala, tedaj je šla z mislimi k Očetu v nebesa počivat, ker je rada molila. Marija se je rada z Bogom tovaršila, zato je imela v sebi velike popolnosti.

1. Marija je svoje devištvo skerbno varovala. V evangeliju sv. Lukeža se očitno Devica imenuje in angelju Gabrijelu sama pove, da nobenega moža ne pozna. Kako čista je tedaj bila njena duša! Kako nedolžno njeno oko! Kako sramožljiva vsaka njenih besed! Kako v redu njena oprava! Kako poštene njene stopinje in kako sveto vse njeno zadržanje!

2. Marija si je za ponižnost in pametnost skerbela. — Angelj jej pravi, da je milosti polna, blagoslovljena med vsemi ženami. Marija pa, čeravno zna, da bo mati Sina božjega, in s tem črez vse stvari povzdignjena, veli sama od sebe: Jes sem le dekla Gospodova. Ona se s tem priimkom matere božje nikomur ne hvali; še sv. Jožefu te skrivnosti ne razodene. Njemu je angelj na znanje dal, kaj Marija od sv. Duha pod srcem nosi. Marija gre v tej ponižnosti samodružna k svoji tetici Elizabeti. Elizabeta se začudava rekoč: „Od kod je meni to, da mati mojega Gospoda k meni pride?“ Ali Marija je tudi pri tej pohvali Elizabetini ponižna ostala.

3. Marija je na obljube Gospoda Boga tako terdno verovala, da se je božji volji celo podverгла. — Angelju Gabrijelu, ki jej glas od spočetja prinese, veli: „Jes sem dekla Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi.“ Ker je Marija Boga ljubila, mu je vse verovala ter tudi vse po božji volji učinila ali storila.

4. Marija je bila za dobrote Bogu jako hvaležna. Ko je bila po spočetju k Elizabeti prišla, je Gospoda Boga za vse milosti tako hvalila: „Moja duša povelečuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu mojem Zveličarju, ker se je ozerl na nizkost svoje dekle. Zakaj, glej, odsehmaj me bodo srečno imenovali vsi narodi. Zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen in sveto njegovo ime. Njegovo usmiljenje je od roda do roda njim, ki se njega

bojé . . . Sprejel je Izraela, svojega služabnika in se je spomnil svojega usmiljenja, kakor je obljubil našim očakom, Abrahamu in njegovemu zarodu na vekomaj.“

5. Marija je skerbela božjo čast povišati. Ona ni samo v hiši rada molila, ampak je tudi vsako leto pobožni in daljni pot v Jeruzalemski tempelj storila, tam svoje molitve opravila in čitanje sv. pisma rada poslušala. Sv. Avguštin nam pravi: „Ko je angelj Gabrijelj prišel v Nazaret k Mariji, našel jo je, da je molila in sv. pismo čitala.“

6. Marija je kot deviška žena svojega moža sv. Jožefa iz serca ljubila in v vseh rečeh verna bila. Pri vseh nevarščinah, na vseh potih mu je bila zvesta tovaršica. Cesar Avgust je dal deželo Izraeljsko popisati, in sv. Jožef mora zato v Betlehem iti. Marija je samodružna (noseča), njeni porod je blizu ali ona ne zaostane, ampak svojemu ljubljenu možu pot posodi. — Herodež hoče dete Jezusa umoriti. Jožef mora zato v Egiptovsko deželo bežati; pa tudi Marija se na daljno pot poda in vse težave Jožefu nositi pomaga. Jožef je v Nazaretu marljiv tesač, Marija dobra gospodinja. Kar Jožef pripravi, Marija skerbno okovari (varuje); kar Jožef želi, tudi Marija hoče. Oba sta eno serce, eno djanje.

7. Velika je bila Marijina materina ljubezen do svojega Sina Jezusa. — On ga je zvesto z vsem potrebnim oskerbovala. Sv. evangelist Lukež pravi: „Ona je svojega pervorojenca v plenice povila in v jaslice položila.“ Po 40. dnevu ga je s pobožnim srcem nebeškemu Očetu darovala. — Ko je Jezus 12 let star bil, peljala ga je v Jeruzalemski tempelj in ker ga je zgubila, ga je skerbno iskala. Ona je božjega Sina po njegovi človeški natori lepo učila, sv. besede ž njim govorila, pobožne izgledе mu na sebi kazala, poprek ga tako odgojevala, da jej je bil pokoren in na modrosti in milosti, na dopadenju pred Bogom in pred ljudmi obiljeval. — Ko je Jezus po Židovski deželi hodil in učil, hodila je večidel Marija ž njim in na njega pazila, da ga sovražniki ne bi prerano zaterli. — Ona je bila najusmiljenejša svedokinja (priča) Kristusovega terpljenja. Pri muki (terpljenju) Jezusa Kristusa se ne boji nobene nevarščine, pod križ gre in tam Jezusa umirati vidi in ž njim vred hoče bolečine in psost terpeti. Njena ljubezen je bila tako močna, kakor smert.

8. Marija je bila prijazna in ljubeznjiva do vseh ljudi. Ona gre k Elizabeti, jej srečo vošči k samodruštvu, se ž njo vred veseli in jej tri mesece streže. — V Kani Galileji na gostovanju prosi Jezusa, naj bi siromaškemu ženinu in snehi z vinom pomagal, ker težko njima je bilo pri sercu, ker gostje niso imeli več piti. Duša, ki je ljubezni polna, je tudi usmiljena.

9. Marija je bila v svojem ubožtvu zadovoljna. Nikdar ni mermrala, nikdar ni hude volje bila. Če jej je pri stroški (hrani)

tesno hodilo, je na Boga zaupala; sploh če jo je siromaštvo tiščalo, imela je božjo voljo pred očmi. Vsikdar je pokazala, da je pokorna dekla svojega Gospoda.

10. Vse terpljenje jes poterpežljivostjo in s popolno vdanostjo v božjo voljo prenašala. — Marija je bila za Kristusom največa mučenica in je zato tudi med vsemi mučenci največe časti vredna. Zato pravi od nje sv. Bonaventura: „Marija zdaj v nebesih vse človeške težave s tem bolje spozna, ker si jih je na zemlji sama skusila.“ In sv. Bernard nas opominja rekoč: „Da bomo po njeni priprošnji pomoč dobili, ne nehajmo je nasledovati.“ Če bomo se njenega izgleda držali, ne bomo s prave ceste zablodili. Če bo Marija nas držala, ne bomo padli, če nas bo ona vodila, ne bomo se vtudili; pod njeno obrambo bomo gotovo prišli v deželo večnega mira. Marija nas s svojim izgledom uči, da je naš najboljši del njo nasledovati. Na kak način, vam razložim v

II. delu.

Marija je vsakemu stanu in vsaki starosti najboljša voditeljica.

Najpred opominjam vas, vi hlapčiči in dekličiči! in tudi prosim: glejte na Marijo. Ona vam pravi, da je nedolžnost najdražje blago, ktere ga si mora človek skerbno hraniti. Sv. Atanazij zato uči: „O devištvo! o nedolžnost duše! ti si krona, ki nikdar ne povene, ti si tempelj sv. Duha. Ti premagaš smert in neumerjočnost pripraviš. Ti si veselje prerokov, čast apostelnov, življenje angeljcev, hvala svetnikov.“

Mladina! glej na Marijo, ona vas uči, da je bolje potrebno, dušo z lepimi čednostmi kinčati, kakor telo s prekoredno opravo gizdati. Ona vam naročuje, z dragim časom svoje mladosti dobro obračati, se hasnovitega in dobrega dela naučiti, vaditi se doma pred očmi svojih starišev biti, molitev ljubiti in greh sovražiti. — Marija vas uči: kako jako Bog čistost in nedolžnost ljubi in kako obilno jo plača; ona ne bi bila mati božja postala, ko bi ne bila čista in nedolžna. Zato pa veli modri Salamon: „O kako lep je čisti rod v svoji čistosti; neumerjoč je njegov spomin, ker ima dopadenje pred Bogom in pred ljudmi.“ Od Marije se morate učiti, kako čiste morajo biti vaše misli in želje, kako sramožljive vaše besede in vaše popevke, kako bogaboječe vse vaše zaderžanje.

Ve zakonske žene! učite se od Marije, kako se morate do svojih tovarišev zadržati. Bodite njim verne, ljubite jih iz serca, bodite jim pri vseh pravičnih poslih pokorne, pridite jim s pohlevnostjo nasproti, razveseljujte jih z dobrim gospodinjstvom, tolažite jih v protivščinah, bodite odkritoserčne in stanovitne v nesrečnih dnevih. Za voljo tega sv. Krizostom veli: „To je vsakemu pravo bogastvo in najcennitnejše blago, če sta mož in žena v sercu zedinjena.“

Ve kerščanske matere! spominjajte se, kedar mislite na najsvetejšo mater Devico Marijo, da je vaša dolžnost, na svojo deco (otroke) paziti, od prve mladosti jo k spoznanju in molitvi Gospoda Boga ravnati, ž njo vsak dan moliti, jej dobre izgleda kazati, in si prizadevati, da na modrosti in poštenosti obiljevajo. Če stariši svoji deci strah božji v serce denejo; če deco na to ravnajo, da so privični, pobožni, pošteni, s tem njim več dajo in zapustijo, kakor da bi deca od njih kolikor koli zlata ali srebra dobili. Ljubljene matere, spomnite se na sv. Krizostoma, ki pravi: „Deca (otroci) so sveto, starišem sporočeno blago, in na sv. Ambrozija, ki opominja: Nesramnost mladine se starišem zavoljo nemarnosti na račun piše.“

Zdaj se pa obrnem k vam, siromaki in berači! Marija tudi vas uči, kako se morate pri svojih potrebah in nevoljah zadržati: Udajte se po njenem izgledu v božjo voljo, ne mermrajte, ne bodite bogatcem zavidni, ne segajte po krivici po ptujem blagu; ne bodite pri svojem siromaštvu posehnjenega serca, ampak bodite prepričani, da bode Bog tudi za vas skerbel, če bote svojo dolžnost storili in ga dostojno častili. Vi se v svojem siromaštvu tudi lahko prepričate, da je le tisti v sercu miren in zadovoljen, ki ima dobro vest, ne pa tisti, ki je bogat.

Vi nevoljaši (ubogi), glejte na Marijo, kako si pri svojih nevoljah morate nebesa prislužiti. Ne krivite Boga, da vam je veliko terpljenje poslal; ker po meri se potožiti nam je dopuščeno, ali Boga krivičnega in neusmiljenega imenovati, to ni dopuščeno. Če nam Bog križe in težave pošlje, nam je le pošlje, da bi si ž njimi nebeško veselje prislužili. Sv. apostelj Pavelj pravi: „Kogar Bog ljubi, tistega kaznuje; tepe pa vsakega, kterega za svoje dete prijemlje.“ — In na drugem kraju ta sv. apostelj piše: „Vse težave tega sveta niso vredne, da bi se nebeskemu veselju primerjale, ker nobeno oko ni videlo, nobeno uho slišalo, nobeno serce ni čutilo, kar je Bog tistim pripravil, ki ga ljubijo.“

Slednjič pa moramo mi vsi nad Marijo zapaziti, kaj da moramo storiti in kaj opustiti, če se hočemo posvetiti. Ne doide samo, tu pa tam kaj dobrega storiti in zmes greh v nemar doprinašati; ker Kristus veli: „Kdor bo do konca v dobrem stanovit, tisti bode se zveličal.“ Ne doide se samo greha zderževati, ampak mi moramo tudi dobro storiti; ker Zveličar pravi: „Drevo, ki dobrega sada ne prinese, bode posekano in v ogenj verženo.“ Ne doide samo zunaj, z ustmi kerščansko vero spoznati, ampak vera mora biti v sercu in se mora v dobrih delih z ljubeznijo kazati; ker ne tisti, ki pravi: Gospod, gospod! bo prišel v nebeško kraljestvo, ampak kdor voljo mojega Očeta spolnuje.

Sklep.

Nasledujmo zato Marijo, da bomo k njej v nebesa prišli. Nasledujmo jo vsi, mladi in stari, samski in oženjeni, bogati in siromaki, srečni in nevoljaši. Prosimo jo za njeno priprošnjo in pomoč; recimo z zaupljivim srcem: Ljubeznjiva mati! sprosi pri Kristusu, da nas na nove stvari preoberne in nam po smerti v nebesih večno plačilo podeli. Amen.

Pridiga za XI. pobinkoštno nedeljo.

(Spisal in govoril Fr. Cvetko l. 1833.)

„Gospod, ti daješ travo živini rasti, in zelišča ljudem v postrežbo, da kruh pripravljáš iz zemlje, in vino razveseljuje serce človeku, in kruh človeku serce krepi.“ (Ps. 103, 14. 15.)

Vvod.

Kako velika je pač nevolja za človeka, ki glasa svojih bližnjih ne čuje, in ki svojih misli z besedo razodeti ne more! Taki nevoljaš je bil ta človek, o katerem nam današnje sv. evangelje pravi, da je bil gluhi in nem (mutast). Jezus se je dal naprositi ter mu je naenkrat podelil sluh in besedo. Vsi ljudje, ki so ta čudež videli, razglaševali so to dobroto in z razširjanjem tega glasa častili Gospoda Boga, ki je ljudem tako moč dal — častili Jezusa Kristusa, ki ni prišel na svet, da bi se njemu streglo, nego da bi on drugim stregel. Tako bi moral vsak človek rabiti svoj jezik, kterege mu je Bog zato dal, da bi stvarniku nebes in zemlje v molitvah glasno čast in hvalo pravil, za prijete dobrote se zahvalil, bližnjega dobrega učil in od hudega odvrčal, žalostne tolažil in se na tak način angeljem varhom priklenil, ki ljudi na dobra dela ravnajo in nebeškemu Očetu alelujo pojejo. Ravno zavoljo tega ste prišli danes, vi tesači, pred božje obličje, naj bi se na glas zahvalili, da vas je Bog skoz celo leto pred nesrečo varoval, vam moč in zdravje podelil, da ste si mogli dosehdob svoj kruh prislužiti. Ravno zavoljo očitne zahvale ste se tudi vi drugi kerščanski prijatelji na to sv. torišče podali, naj bi po sv. Jožefu, patronu štajerske dežele, dobrotljivemu Bogu zahvalo podali, ker nas je vse v našem kraju do te dobe pred pogubljivo točo obvaroval, čerštev odrastek silju in tersju dal in kar je najboljše, naše žitnice z ži-

rovnim kruhom napolnil. Da! on še nam na polju in v vinskih goricah milostljivo drugi dar kaže, kterega nam hoče obvarovati, če se bomo s pobožnim življenjem kot pridni otroci njemu celo v last dali. Sicer nam deževje naše veselje moti, pa meni se zdi, da nam Bog hoče s tem po enem kraju pokazati, da je vse v njegovi oblasti, po drugem pa, da bode svojo darežljivo roko od nas odtegnil, če ne bomo njegovega dosedanjega dara, namreč kruha, po vrednosti porajtali, to je, če ga ne bi zmerno uživali, siromakom od njega delili in poleg tega še njemu zahvalo služili in s svojim stanom zadovoljni bili.

O, koliko ljudi se znajde, ki poleg vsakdanjega kruha v nemar v grehah živijo, ki ne mislijo, kedar kruh v roke primejo, od kod da pride, in ki se Bogu, ko so kruha siti, tudi ne zahvalijo. O da bi mi vsi veliko dobroto ljubega kruha spoznali! Zato vas hočem danes od tega ljubega kruha podučevati. Jes rečem:

1. Vsakdanji kruh je velika dobrota božja, velik čudež božji.

2. Česa se moramo pri ljubem kruhu spominjati?

Prositate, naj Vam Bog da s pripravljeno voljo moje besede poslušati, in naj nas vse blagoslovi!

I. del.

Vsakdanji kruh je velika dobrota božja. Vsaki reči, katero imate radi, pristavite to posebno ime: „ljubi“. Tako pravite: ljubo solnce, ljuba cerkev, ljubi dež, in s to besedo „ljubi“ daste na znanje, da te reči za posebne dobrote božje porajtate. Ali vi ne pravite tudi ljubi kruh? In ali tedaj s tem imenom ne spoznate sami očitno, da vam Bog s kruhom posebno dobroto v hišo pošlje? Vsi pobožni ljudje so kruh v časti imeli; vsi pridni ljudje so kruhu tudi zunanje spoštovanje skazovali. Od nekdanj je bila velika pregreha, če je kdo na tla padeni kruh pustil ležati ali z nogami teptati. Sv. pismo starega testamenta pri modrem Sirahu pravi: „Sramujte se pri mizi na kruhu sloneti.“ (Sirah 41, 24.) Hvala bodi bogaboječim ljudem tudi dandanes, ki vzdignivši na zemljo paden kruh poljubijo in s tem posvedočijo, da ljubemu kruhu posebna čast dohaja. Po pravici, dragi kristjani! posebna čast; ker človek more brez vsega ložej shajati, kakor brez kruha. Če hočete vi komu pravo silo naznaniti, tudi rečete: ta ali una reč je tako potrebna, kakor vsakdanji kruh. In zares! če človek le kruh ima, zamore živeti, si zamore pomagati, ko bi tudi drugih zlahtnejših reči ne imel. Modri Sirah uči: „Pervo v človeškem življenju je voda in kruh in oblačilo in hiša.“ (Sirah 29, 28.)

Ta velika potreba vsakdanjega kruha pa se še le tedaj prav pokaže, kedar siromaštvo kruha ne zmore, ali kedar zemlja kruha ne rodi, ali kedar Bog po posebnih nesrečah kruh vzeme. Zdaj je

sedemnajsto leto minilo, kar so bila tista nerodovitna leta. Mnogo se vas še spominja, dragi kristjani, kako so ljudje — pridni in drugokrat premožni ljudje od daleka prišli za ljubi kruh prosit. Taka jed, pred katero se zdaj človeška natora prestraši, postavim mekine, brezova skorja, koruzni rogi, je bila ob tistem času v nekterih krajih živež. Bleda barva ljudi je svedočila telesne bolezni in povsod se je slišal le ta glas: Od kod vzememo kruha, da bi se nasitili? ob času egiptovskega Jožefa so ljudje zavoljo lakote prodajali svojo živino, svoje polje, svojo deco, tudi sami sebe, da ne bi od glada umerli, in tako se je tudi v naših časih godilo. Nekteri so se v velike dolge zakopali, nekteri najljubše reči prodali; samo tako so si svoj potrební vsakdanji kruh spravili. Iz tega pa morete spoznati, kaka nevolja je, če Bog kruha ne da, in kako velika dobrota da je tedaj kruh. Molite vsi, naj vas Bog pred tako krušno silo dalje naprej obvaruje. Kteri so ob tistem nevoljnem času svoje milostivne drobtinice kruha med ljudi razdajali, tistim je Bog že povernil z dobrimi leti in jih bo gotovo na smertni postelji in na unem svetu blagoslovil, ker pisano je: „Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.“ — Poleg tega, da je vsakdanji kruh tako velika potreba, pa je tudi najtečnejša in najzdravejša jed. Postavite pred koga najboljšo in najdražjo jed in pijačo, ali če mu zraven kruha ne daste, bode mu vedno nekaj manjkalo in se bo vedno za kruhom ogledoval. Zato pravi modri Sirah: „Kruh krepi človeško serce.“ Pri nobeni drugi jedi bi po pravici ne bili za svoje težko delo tako močni in krepki, kakor pri ljubem kruhu. In premislite dalje, da od mladih detečjih let skoz celo življenje vsak dan kruh jemo, in se ga vendar ne naveličamo. Če ste vi le ene dni pri kakem gostovanju, imate že vsega zadosti, al jes sem vas že praviti slišal, da vam po vsaki drugi dobroti kruh še le vedno diši. Pri drugih jestvinah ljubi enemu toplo, drugemu merzlo, enemu meseno, drugemu postao, ali kruh je zdrav za vse ljudi in če človek druge jedi zavživati ne more, še vendar vsak dan kaj kruha povžije, ter je po pravici tako dolgo zdrav, dokler mu kruh diši.

Za vse ljudi ob vseh časih je kruh največa potreba in tedaj velika dobrota božja. Idi, o človek, ti z dobrotami kronana stvar! idi ven na polje in poglej, da je kruh tudi čudež božji! — Ti eno zerno vseješ in Bog to zerno tako blagoslovi, da po 30, 40 in 50 zern nazaj dobiš. Zemlja zmerzne, debeli snegi se veršajijo, najmenj 5 mesecev leži setev kakor v grobu pokopana, ali pod to snežno odejo jo stvarnik ven od zemlje tako greje, kakor greje mati krepena lica in rokice ljubljenega otroka z gladenjem svojega toplega telesa in s hukanjem tople sape; in z mladletka, ko se setev skopni, tedaj jo Bog hrani zdaj z dežjem, zdaj s toplim solncem, zdaj z roso in pohlevnim vetrom, potem jo z germlavico raši, da se kvišku požene, in z močno roko odvrta točo in drugo nesrečo.

Pa za koga Bog vse to dela? Za tebe, človek; ker modri David pravi: „Ti Gospod daješ zeljišča za ljudi rasti.“ In morebiti to setev in krušno dobroto samo ena dežela ali eno kraljestvo dobi? O ne samo ena dežela, ne samo eno kraljestvo, ampak več kakor šest tisoč let hrani Bog s to čudežno krušno dobroto vsaki dan vse milijone ljudi; in neštevilni milijoni ptic, ki ne sejejo in ne orjejo se tudi na tak način od Boga preživljajo. S tem, kar nam Bog vsaki dan na mizo daje in da to vsako leto z očitnim čudežem iz zemlje spravi, pokaže on svojo vsegamogočnost, modrost in dobrotljivost. Naša dolžnost pa je, to veliko dobroto vsakdanjega kruha vedno v časti imeti in si ž njim nebesa služiti. Darujte vi premožni siromake z ljubim kruhom, ker Kristus pravi: „Po pravici vam povem, kdor bo najmanjšemu mojih vernikov v mojem imenu dal kapljo hladne vode ali drobtinico kruha, tisti svojega plačila ne bo zamudil.“

Hvalite Boga, kolikorkrat kruh v svoje roke prejmete in recite sami pri sebi: „Hvali Gospoda moja duša, in nikdar ne pozabi, kar ti je dobrega skazal.“ Molite s ponižnim zadržanjem in z ljubečim srcem, kolikorkrat k mizi sedete ali od jedi ustanete. Posebno pa se spominjajte pogostem, vsak dan na tiste besede, ktere je Gospod Jezus od kruha govoril; od tega spomina pa vas hočem podučiti v

II. delu.

Mi zamoremo, kedar vsakdanji kruh zavživamo, na mnogo besed zmisliti, ktere je Jezus od kruha govoril, in ta spomin bode nam pomagal k pobožnemu življenju in slednjič k svetosti.

1. Mislite najpred, kedar zavživate, na tisto prigodbo, od ktere nam govori sv. evangelist Janez v 6. poglavji, namreč: Ko je Jezus svoje oči vzdignil in videl, da je dosti ljudstva k njemu prihajalo, rekel je Filipu: od kod kupimo toliko kruha, da bodo se ti nasitili. Skerb za kruh mora biti vsakemu dorašenemu človeku, posebno pa hišnim gospodarjem, blizu pri srcu. Nobena nespametna stvar se tako ne zapusti, da ne bi skerbno iskala svojega potrebnega živeža. Modri Salamon dobro pravi: „Pojdi k mravlji, o lenuh! in ogleduj njena pota in uči se od nje modrosti.“ (Preg. 6, 6.) Mravljica namreč ne skerbi samo za sedanj dan, ampak tudi za čas velike sile, za čas ojstre zime. — Ko je Bog Adama iz paradiza djal, rekel mu je tako: „V potu svojega obraza boš moral svoj kruh jesti.“ Ne skoz čudeže ali nekak drug način, ampak z delom si pridobimo kruh od Gospoda Boga. Mi si torej moramo skerbeti za delo, in moramo iskati prilike, kjer si moremo pravični kruh pripraviti. — Če si ti pravi kristjan, deržal boš tudi zapovedi svoje vere, in ravno tvoja kerščanska vera, namreč sv. apostelj Pavelj v listu do Efežanov, ti

pravi: „Nihče še ni nikoli svojega mesa sovražil, temuč redi ga in oskerbuje.“ (Efež. 5, 29.) Tudi v listu na Timoteja se nahajajo besede sv. Pavlja: „Kdor pa svojih, posebno domačih ljudi s potrebnim ne oskerbi, ta zataji svojo vero in je lagoši (hudobniši) od nevernika.“ O da bi si te besede zapomnili nemarni in zapravljeni hišni očetje, ki prisluženo plačilo po kerčmah zapijejo ali zakaratajo, ubogo ženo in siromaške otroke pa doma brez kruha, brez oblačila, brez vsega potrebnega pustijo; ki ne mislijo na to, kako bi morali svoje otroke v šoli podučiti dati, da bi si kedaj svoj kruh na hasnovit in pošten način služili; kterim ne gre k sercu, da bi po smerti svojemu zarodu z božjim blagoslovom pomoč zapustili, kterega bi jim otroci z božjim blagoslovom v grobu drugič povernili. Meni je težko pri sercu, če mislim, da se med nami znajde precej dosti takih, ki vso skerb za vsakdanje potrebe na Boga zvrčajo, in kterim nikdar ali malo kedaj pride na pamet vprašanje: Od kod bodo imeli moji domači ljudje kruh? Serčni zdihljeji, bridke solze nevoljnih žen in zapuščenih otrok me opominjajo, da vam moram še bolj glasno klicati: „Skerbite za vsakdanji kruh; vprašajte se: od kod dobi moja hiša pravični kruh, da se bo nasitila.“ Nekteri ljudje so v skerbi za vsakdanji kruh preveč v nemar, ti se Bogu zamerijo: drugi za potrebni kruh črez red skerbijo, pa tudi greh doprinašajo. O koliko je takih ljudi, ki poleg skerbi za vsakdanji kruh in za posvetne potrebe čisto pozabijo svoje dolžnosti, ktere imajo do svoje duše in do Gospoda nebes in zemlje; ki se deržijo, kakor da bi samo telo, ne pa tudi duše imeli, ki živijo, kakor da bi ne bilo Boga, ki dobro plačuje in hudo kaznuje; ki se deržijo, kakor da bi ne bilo ne smerti, ne pekla. Kedar se taki ljudje vprašajo: Ljubi prijatelj! ljuba prijateljica! povejte mi, zakaj tako redko v cerkev pridete? Zakaj malo kedaj božjo besedo v cerkvi poslušate; zakaj najhitrejšega spovednika, najkrajšo mešo iščete? Zakaj nikdar ne govorite doma od pridige, od kerščanskega nauka? Zakaj Vam je vsaka skerb, za dušo, za večnost celo nič, in le skerb za ta svet gotov posel? Kedar se taki ljudje tako vprašajo, imajo sledeči izgovor: Ti ljubi Bog! tega jes ne vtegnem opravljati; moji ljudje hočejo svoj kruh imeti, jes jim ga pa moram oskerbeti. Taki ljudje so pravi siromaki, in ko bi še tako bogati bili. Oni telo oskerbijo, dušo pa zapravijo; zakaj sv. apostelj Pavelj pravi: „Čast iščejo in se v večno sovraštvo božjo podajo . . . Zakaj kteri hočejo obogateti, pridejo v skušnjava in v zadrego hudičevo in v veliko nepridnih in škodljivih želj. (I. Tim. 6, 6.) „Iščite torej, tako Jezus Kristus pravi, najpred božje kraljestvo, in njegovo pravico, vse drugo vam bo priverženo.“ Mislite si, kaj David v svojem 36. psalmu uči rekoč: „Pobožni v hudem času ne bodo osramoteni, v dneh lakote bodo nasiteni.“ Zato dragi kerščanski prijatelji! ne bodite v nemar pri skerbi za kruh, pa tudi preveč si ne prizadevajte, ker modri Salamon piše:

„Svojim prijateljem je Bog spajočki (spé) kruh podaval.“ Idi tedaj kerščanska duša! prizadevli si za svoje potrebe in potem jej z veseljem svoj kruh in pij s hvaležnim srcem svoje vino; nad takim življenjem ima Bog dopadenje.

2. Mislite si, kedar kruh povživata, kar Jezus Kristus skoz svojega apostelja Pavelja, pravi rekoč: „Vsak človek naj svoj lastni kruh je“, to je pripravljenega po pravem redu, z molitevjo in kerščansko marljivostjo. Kdor si svoj kruh tako prisluži, ima svoj pošteni kruh in o njem Bog pravi: „Blagor tistemu, ki se Boga boji, in po božjih potih hodi, on se bo živil od dela svojih rok; srečen taki, zakaj njemu bo vse ugajalo.“ Ali po svetu se ne vživa povsod pošteni kruh, ampak znajdejo se nekteri, ki tudi krivičen kruh jejo. Potepuh, umajuh (lenuh), kteremu se dela leca, hoče tudi imeti svoj kruh, pa on si ga ne prisluži. Kedar ga glad pritisne, tedaj si misli: od kod si vzemem kruha? In odgovori si: Jes se hočem kot siromak napraviti, in ljudje bodo mi morali kruha dati, ali če mi ga nočejo dati, hočem si ga po sili vzeti, ker jes moram živeti.“ Ne tako, ne tako, kerščanski prijatelj! to ni prava pot dobrega življenja; tega Bog noče imeti in to vam ne prinese sreče in blagoslova, to vam pripravi nesrečo in pekel, ker v sv. pismu tako najdemo: „S prva ukraden kruh vsakemu k teku ide, ali potem bodo krivičnikova usta polna kamenja.“ Moli in delaj, in tako si kruh pripravljaj. Delaj marljivo, zvesto in pošteno, in tvoje delo te bo preživelo in vse ti bode ugajalo. Ali ne delaj samo, kakor nekteri, ki si noč in dan prizadevlje in si vendar nič ne pomore; moli tudi pred delom, med delom in po delu. Napravi pred delom pravi namen, misli med delom, da za nebesa delaš, in zahvali se po delu, da ti je Bog moč dal, delo na telesni in dušni hasek opraviti. Bogaboječi David pravi: „Zastonj straže mesto čuvajo, če Bog ž njimi ne čuva, in zastonj zidarji mesto zidajo, če Bog ž njimi ne zida.“ Tako vsak izmed nas zastonj dela, če brez Boga dela. Le tisti kruh je tedaj pošteni kruh, ki si ga z božjim blagoslovom prisluži. Tati, vkanljivci, prilizovavci jejo nepošteni kruh.

Ali še zdaj ena sorta nepošteni kruh je, in ta sorta se po gostem tudi med vami znajde. Ta sorta se imenuje zavidnost. Nekokrat vidi kateri kmet, da ima sosed lepšo setev ali živino, kakor on; nekteri mlavec več zasluži kakor kateri drugi; nekteri hlapec, nektera dekla ima boljšo službo; to merzi sosedom, sohlapcem ali sodeklam in zato začnejo črez tistega, ki je v tem obziru boljši, lagati, ogovarjati ga, ali celo preklinjati, in zakaj? Zavoljo boljšega kruha. Pri vsaki priliki se mu dobrota oponaša in vso pamet protivniki na to obračajo, kako bi mogli sobratu kruh vzeti in ga sebi prisvojiti. O kolikokrat pridejo na tak način pridni ljudje ob svoj kruh! Kteri pa si na tak način ptuji kruh prigernejo, tisti zavživajo krivični kruh. Kolikokrat vas zavidnost v skušnjava

pelje, vsakokrat mislite na božje besede, ki so pri modrem Sirahu šteti, namreč: „Siromak nima drugega nič, kakor troho kruha in kdor ga ob to spravi, je razbojnik“. Da, kdor bližnjega zavoljo kruha podleze, tisti ubija. Takim ljudem se ne more dobro goditi. O Bog, daj mi milost, da od vas ne bom nikoli več kaj takega čul! Mene bi žalost imela, ker je tako zadržanje nekerščansko.

3. Mislite, kedar kruh jeste, na besede, ktere Jezus sam od sebe pri sv. evangelistu Janezu pravi, rekoč: „Jes sem pravi živi kruh; kdor k meni pride, tistega ne bo gladovalo, in kdor na me veruje, tistega ne bo žejalo.“

Moji kerščanski prijatelji! kakor je kruh za telo največa potreba, tako je Jezus za našo dušo potreba in največa dobrota pa milost. Brez kruha ne moremo živeti in brez Jezusa ne moremo večnega življenja doseči. Kruh nas nasiti in okrepi, Jezus pa spolni vse naše želje in potolaži vse naše potrebe. Če hočeš biti spokorenega serca, če hočeš prav živeti, moraš iti k Jezusu, ki tvojo voljo giblje, tvoje moči uterjuje, ki se s teboj vred hudiču vstavlja; — le on tebi daje v križih in težavah mir, zadovoljnost, tolažbo in veselje; — le on je tisti, ki te po tvoji smerti brez strahu z vsega-mogočno roko po ozki smertni bervi pelje, in ki ima oblast tebi na sodbi povedati: „Tebi, o človek, se dosti odpusti, ker si dosti ljubil.“ Mislite na samega Jezusa tolažbo in pomoč, kedar ljubi kruh jeste. Ali mislite tudi na njegov nebeški nauk. Kakor se vi kruha ne navolite, tako bi tudi morali vedno imeti željo po božji besedi; in kakor vsak dan kruh jeste, tako bi vsak dan pri vsaki reči morali pred očmi imeti božjo besedo. Kakor bi na telu oslabei in svojega dela ne bi mogli opravljati, ko ne bi kruha jedli; tako mora vaša vera oslabeti ali celo umreti, če pogostem božje besede ne poslušate. Kedar telesni kruh povzivate, spomnite se na pravi kruh večnega življenja; sv. rešnje Telo, v katerem je Kristus živ pod podobo kruha in vina. In kakor je nesrečen tisti, ki na tej zemlji krivični kruh je, tako se tisti, ki po nevrednem sv. rešnje Telo prejme, večnega pogubljenja vreden napravi.

4. Kedar vsakdanji kruh jeste, tedaj vam naj bo na pameti, da je naša dolžnost ravno zato biti ene misli, v ljubezni med seboj združeni, ker k eni mizi božji hodimo. Mi imamo en kerst, eno vero, enega Zveličarja; ali se tedaj spodobi za nas, da bi si med seboj bili sovražniki? Kristus je svojim učencem rekel: „Novo zapoved vam dam, namreč, da bi se med seboj ljubili, kakor sem jes vas ljubil; na tem bodo ljudje spoznali, da ste moji učenci.“ Bodimo zato pri vsakdanjem kruhu med seboj pravi prijatelji, ljubimo se v imenu Jezusa Kristusa.

S k l e p.

Pripravljajmo si kruh za sebe in za svoje domače ljudi; skerbimo si za pošten kruh; ne bodimo zadovoljni, če imamo le telesni

kruh, ampak vsikdar naj nas ima želja tudi po kruhu večnega življenja; bodimo pri vsakdanjem kruhu pravi bratje in sestre Jezusa Kristusa, ki je iz ljubezni do nas umerl. Tebi pa vsegamogočni Bog bodi čast in hvala za vse doprijete dobre; — ne zapusti nas dalje naprej, obdaruj nas vsako leto z ljubim kruhom, odpusti nam naše grehe in vodi nas pri vsakdanjem kruhu tako, da bi enkrat tebe v nebesih na večne čase zamogli zavživati. Amen.

Pridiga za XII. pobinkoštno nedeljo.

(Od ljubezni do bližnjega sploh; gov. A. T.)

„Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.“
(Luk. 10, 29.)

V v o d.

Perva in poglobitna zapoved naše sv. vere je: „Ljubi Gospoda svojega Boga, iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje moči, in iz vse svoje misli.“ Druga je tej enaka: „Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe.“ V teh dveh zapovedih so zapopadane vse druge. Kdor te dve zapovedi spolnuje, spolnuje vse druge, in bo večno življenje zadobil. (Luk. 10, 25.) Poglejte, kako imenitna je zapoved kerščanske ljubezni. Človek bi mislil, da si ljudje na vso moč prizadevajo spolnovati to sv. zapoved. Ali če se nekoliko po svetu ogledamo, vidimo, da ni tako. Sv. kerščanska ljubezen le vedno bolj umira med ljudmi; nasproti pa se posvetna ljubezen, ljubezen tega sveta, le bolj in bolj med nami širi in šopiri. Porok tega nam je vedno večja nečimurnost, nezmernost, razuzdanost in prepirljivost med svetom, kakoršnih v tolikej meri popred ni bilo. Ali ljubezen tega sveta le v nesrečo in naposled v pogubljenje pelje, le prava kerščanska ljubezen obljubo večnega življenja v sebi ima. Zatorej imamo terdo dolžnost, ljubezen tega sveta zapustiti, in se k pravej kerščanski ljubezni poverniti. In da to tem rajši storimo in s tem večim veseljem kerščansko ljubezen v serca vcepiti prizadevamo, bom ravno danes od kerščanske ljubezni kaj spregovoril, in scer od kerščanske ljubezni do bližnjega, od ljubezni do Boga pa danes ne bom kaj več v misel vzel. Pripravite se!

Razlaga.

1. Da vam zamorem pravo kerščansko ljubezen do bližnjega prav popisati, moram vam najpoprej nekoliko razložiti, ktera ljubezen ni kerščanska ljubezen do bližnjega.

Prava kerščanska ljubezen ni golo milovanje bližnjega, kedar ga v kakej potrebi zagledaš; ne samo lepe besede, kedar lačnega vidiš; ne samo prazna tolažba, kedar bolnega najdeš. Taka ljubezen je le rada na jeziku, in je v sercu ni. Dokler pa iz serca ne pride, ni prava ljubezen.

Prava kerščanska ljubezen ni, če komu le zavoljo nadležnosti kaj pomagaš, ali mu tako rekoč prisiljen na pomoč prideš. Taka ljubezen ne pride iz usmiljenega serca, torej nič ne velja. Le radovoljnega darovavca ali delivca ljubi Bog.

Prava kerščanska ljubezen ni, če bližnjemu le iz sebičnosti ali dobičkaželjnosti usmiljenje skazuješ; in kedar mu komaj z eno roko kaj podaruješ, že obedve steguješ, da bi ti povernjeno bilo. Taka ljubezen je sebična ljubezen, in nima cene pred Bogom.

Prava kerščanska ljubezen ni, če iščeš pri svojej radodarnosti in ubogajmedanju le lastne časti in hvale ljudi, ne pa božje časti in njegovega dopadanja. Taka ljubezen je bila farizejska ljubezen, in Jezus je pohvalil ni.

Prava kerščanska ljubezen se tudi ne izhaja iz poželjivosti. Mladi ljudje si prisegajo včasih večno ljubezen, ki pa le toliko časa terpi, dokler poželjivi ogenj ne zgori, in se po večem z grehom in nesrečo konča. Taka ljubezen je gnjusoba pred Bogom.

2. Ktera pa je prava kerščanska ljubezen do bližnjega? od kod pride? in kje raste? Odgovor na vsa ta vprašanja imamo v besedah angeljevega češčenja: „Beseda je meso postala, in je med nami prebivala“. Le pomislite: Božja Beseda, to je: Jezus Kristus je meso, ter človek postal. Reven je postal, revniši od vsakega človeka, da bi nas vse obogatel, reven je postal, ter toliko lastnine ni imel, kamur bi bil svojo glavo položil, da bi nam večna stanovanja v veličastvu svojega Očeta prislužil; samega sebe je daroval, pokoren svojemu Očetu, svoje življenje je dal iz ljubezni do nas revnih ljudi. Kje najdemo na zemlji toliko ljubezen, ktera bi hotla na križu umreti za svoje sovražnike? Kaj takega le prava kerščanska ljubezen do bližnjega premore; le ona je v stanu človeka ogreti, da samega sebe vsega Bogu daruje, in zavoljo Boga tudi za bližnjega svoje življenje postavi, če je treba. Ta ljubezen je žlahna cvetlica, iz nebes prinešena, in od samega Jezusa na zemljo vsajena v vert sv. kerščansko-katoliške cerkve, v kateri edinej raste in cveti.

Še bolj pa bomo pravo kerščansko ljubezen do bližnjega spoznali, če se obrnemo od Jezusovega prvega na njegov drugi prihod na zemljo, v katerem bo prišel sodit vse ljudi, žive in mertve. Vsi, kolikor nas je, se poslednej vesoljneje sedbi približujemo. Vsak človek bo scer precej po smerti posebej sojen, in bo odgovor dajal sosebno črez to, kako je spolnoval dolžnosti do Boga in do samega sebe. Ker smo pa na zemlji na eden drugega navezani, in eden

drugega tako z besedo kakor z zgledom ali v dobro ali hudo napeljujemo, morali se bomo še enkrat na sodbi znajti, in seer vsi skupaj in odgovor dajati, kako smo seosebno tiste dolžnosti, ki jih imamo do drugih ljudi, do eden drugega, postavim starši do otrok, otroci do staršev, gosposke do podložnih, podložni do gosposke itd. spolnovali.

Ravno zavoljo tega bo pa tudi na poslednej sodbi od ljubezni do bližnega prvo in poglobitno govorjenje, kar lahko posnemamo iz Jezusovih besedi, ki jih bo izvoljenim na desni govoril rekoč: „Pridite k meni, vi izvoljeni mojega Očeta! in stopite v kraljestvo vam pripravljeno od začetka. Lačen sem bil, in ste me nasitili; bil sem žejen, in ste me napojili; bil sem popoten, in ste me pod streho vzeli; bil sem nag, in ste me oblekli; bil sem bolen in v ječi, in ste me obiskali . . .“ Te Jezusove besede nam lepo povedó, v čem da prava kerščanska ljubezen do bližnjega obstaja, obstaja pa v spolnovanju telesnih in duhovnih del usmiljenja. Te Jezusove besede pa nas tudi učé, kako imenitna da je naša dolžnost, bližnjega ljubiti; ker bo Jezus vse, karkoli bližnjemu storimo, tako zarajtal, kakor bi bili vse to njemu samemu storili.

3. Zdaj pa tudi vemo, kaj nas priganja, bližnjega ljubiti? Priganja nas ne le obilno plačilo, ki nas zato čaka, ampak tem bolj Jezusova zapoved in njegov lastni zgled, zgled nezmerne ljubezni, ktera je sama sebe darovala za nas na sv. križu. Ni čuda toraj, da so pobožni ljudje vseh časov tako zvesto spolnovali to Jezusovo zapoved, in nam tolikanj lepih zgledov zapustili. Prava kerščanska ljubezen je gnala toliko bogoljubnih kristjanov, ubogim razdeliti vse svoje premoženje, ter v radovoljnem ubožtvu živeti, da bi od ene strani s premoženjem, ki so se ga anali, ubogim stanje zljajšali, od druge strani pa z ubožtvom, ki so ga radovoljno prevzeli, ubožtvu posvetili in častitljivo naredili, ter uboge učili zadovoljnim biti s svojim stanom. — Prava kerščanska ljubezen je gnala Jezusove namestnike križem svet, učiti vse narode zveličanskih nauk sv. evangelija, ter jih odvracévat od grešnih zmot, in napeljevat na pot bogoljubnega, pobožnega življenja, dasiravno so pri tem brez števila težav in terpljenja prestali, veliko preganjanje, in večkrat clo grozensko smert preterpeli. — Prava kerščanska ljubezen je gnala toliko bogoljubnih duš, zapustiti svet in njegovo veselje, in se podati v bolnišnice med bolnike vsake verste, jim v Jezusovem imenu ljubeznjivo streči, jim zmvati smradljive oteklina, jim skleče rane obezovati, jih v poslednjih težavah tolažiti, jih na vredno prejemanje sv. zakramentov pripravljati, umirajočim na strani stati, njih dušice z molitevjo v večnost spremljevati, in vsa ta tolikanj težavna dela in trudapolna opravila tako zvesto in na tanko opravljati, da bi jih najemnik za bogastvo celega sveta tako zvesto in natančno opravljati ne bi bil vstanu.

Zmed tisuč drugih nam bodi v zgled sv. Rok, kterega god smo pred nekaj dni obhajali. Sv. Rok je bil na Francoskem doma, žlahtnih in bogatih staršev sin. Že v otročjih letih je bil ves po-božen in bogaboječ, in je lepo odrastel žlahnega serca mladeneč. V dvajsetem letu pa mu oče in mati umerjeta, in sv. Rok svoje obilno premoženje ubogim razdeli, svoje posestvo pa stricu zapusti in se na Laško poda, kjer je ravno po nekterih mestih kuga hudo razsajala. Ko je zaslišal veliko silo, in zvedel, kako hudo se bol-nikom godi, poda se sv. Rok iz pota kar naravnost v bolnišnico, bolnikom streči, ter jih tolaži in obezuje, in umirajočim srečno umreti pomaga. Dasiravno žlahnega stanu, vendar se mu le ni gabilo ali gnjusilo neznanih bolečin, in dasiravno še ves mlad, vendar se le ni naveličal težavne in nevarne službe; njegova ker-ščanska ljubezen je vse premogla. Dolgo že je sv. Rok bolnikom stregel, na zadnje tudi sam obolel za ravno to boleznijo. Ni se vstrašil, ampak lepo v sv. božjo voljo se vdal, ter se v samoto podal, da bi ljudem v nadlego ne bil, ali da bi kdo po njem boleznj ne nalezel Bogu se izroči, naj mu že ali smert pošlje ali zdravje nakloni, in Bog ga ni zapustil. Psiček, imenitnega gospoda mu vsak dan kruha prinaša, in Bog je dal, da sv. Rok spet ozdravi. Zdaj se sv. Rok nazaj poda v domače kraje. Ali ker je v težavnej službi in nevarnej boleznj silno shujšal, ter se vsega spremenil, niso ga več spoznali. Clo gerdo so ga imeli, in kakor hudodelnika v ječo zaperli. Sv. Rok vse voljno preterpi, ter nikomur nič hudega ne želi, ampak vsem le dobro želi, dokler ga ljubi Bog k sebi ne vzame ter mu da krono večnega življenja.

Poglejte, ljubi moji! kaj kerščanska ljubezen ne premore! In kako bi ne? Zastavljena je na živo vero, iz ktere nam izvira terdno zaupanje večnega življenja. Sv. Pavelj pravi: „Vera je delavna po ljubezni.“ (Galat. 5, 6.) Brez žive vere tudi ni prave ljubezni. Kako boš bližnjega ljubil, če vere nimaš, da je bližnji stvarjen po po-dobi troedinega Boga? Kako boš bližnjega ljubil, če ne boš v njem svojega brata spoštoval, kteri je s teboj vred po Jezusu odkupljen z drago ceno sv. rešnje Kervi na križu prelite? Kako te bo lju-bezen budila in mečila, bližnjemu usmiljenje skazovati, ako na ne-kdanje plačilo v večnosti ne veruješ?

4. Kako pa nam gre bližnjemu ljubezen skazo-vati? S kterimi deli usmiljenja nam je poprej za-četi? Kedar so se v starodavnih časih Gerki bojevali s Trojanci, in si dolgo zastonj prizadevali, Trojansko mesto v svojo oblast do-biti, vmisljijo si na zadnje to le: Naredé lesenega konja silne ve-likosti, in konju v trebuh poskrijejo vojščake. In zdaj Gerki neznanega konja z velikim trudom pred mestno ozidje zavlečejo, ga ondi popusté Trojancom v dar, ter odidejo. Trojanci mestno ozidje prekopljejo, in konja v mesto prenesejo. Sred tihe noči pa se vojaki

iz konjskega trebuha splazijo, ter spravijo mesto pod svojo oblast. — Enako si kristjan s kako telesno dobroto pot nakopava do serca svojega bližnjega, dokler si ga popolno ne pridobi. Tako si je tudi Jezus sam s svojimi čudeži, s kterimi jih je ozdravljaj, ter odpiral serca ljudi, ter jih za sprejemanje svojih nebeških nauk pripravljaj; in zato so tudi v kerščanskem nauku, v katekizmu telesna dela usmiljenja pred duhovnimi vverstena; ne kakor da bi bila telesna dela usmiljenja imenitniša od duhovnih, ampak le, ker si s telesnimi deli usmiljenja serca bližnjega pridobimo, ter za sprejemanje duhovnih pripravna storimo. — Dasiravno pa smo vse ljudi ljubiti dolžni, nam gre le vendar po Pavljevem nauku tistim poprej ljubezen skazovati, ki so naše vere.

Ali kedar smo delavni za blagor svojega bližnjega, sami nase med tem ne smemo pozabiti. Apostelj pravi, da „pride ljubezen iz čistega serca in dobre vesti in neskajene vere.“ Da si ohranimo čisto nepokvarjeno serce, si zadobimo dobro vest, ktera z Bogom mir ima, in nam dobra dela za nebesa zasluživna dela, si obvarujemo neskajeno terdno, živo vero, je pa treba večkrat prejemati svete zakramente pokore in altarja. In zares, serce, ktero se z mesom in kervjo Zveličarjevo poživlja, ne bo več govorilo jezika tega sveta, ampak jezik nebeške ljubezni.

Sklep.

Po takem potu ljubi moji! se tudi mi vselej pripravljajmo za dela ljubezni, zraven pa ne pozabimo, za ta dar, dar kerščanske ljubezni, prav pogostoma Boga prositi, ker „vsak dober in popolnoma dar pride le od zgorej doli, od Očeta svitlobe, Amen.

Pridiga za XIII. pobinkoštno nedeljo.

(Spisal in govoril Fr. Cvetko, l. 1851.)

„Nobeden se ni znašel, ki bi se vernil
in Bogu hvalo dal, kakor ta tujec.“
(Luk. 17, 18.)

Vvod.

Deset gobovih mož se je očistilo in samo eden se je za to dobroto zahvalil, dasiravno je bila velike hvale vredna, ker gobova bolezen je bila velika težava. Gobovec ni smel med ljudmi prebivati; v samotah in v lesih se je moral zderžavati; jesti so mu

na križepota devali in če je kakega človeka srečal, moral je z daleka kričati: gobov, gobov, nečist! — Preden je drugoč med ljudi smel, moral ga je duhovnik spregledati in za popolnoma čistega spoznati. Jelite! gobova bolezen je tedaj bila velika težava! Čem večja pa je ta bolezen bila, tem gerša je tudi nehvaležnost, katero je devet ozdravljenih pokazalo. Samo eden je spoznal svojo dolžnost zahvale. Zato pa se Jezus Kristus v sv. evangeliju začudava in toži rekoč: „Ali ni deset očiščenih, kje pa je unih devet? Nobeden se ni znašel, ki bi se vernil in Bogu hvalo dal, kakor ta tujec.“ Poglejmo okoli sebe svet! Poglejmo človeštvo! Ljudje dobivljajo od Boga dosti dobrot, ali malo ljubezni imajo do njega; ampak oni z darovi božjimi narobe obračajo; in namesto zahvale darežljivca na vsakoverstne načine jako žalijo. Ljudje so slepi na pameti, so topega serca, zato so nehvaležni. Malokdo izmed nas božje dobrote pre-mišljuje in si je k sercu jemlje; namreč tistih dobrot ne pre-mišljuje, ktere vsak dan gleda in z rokami šlata. Zavoljo tega se še ne znajde samo med desetimi, ampak komaj med sto ljudmi eden, ki je hvaležen človek na zemlji. Ko bi mi bili židovje ali pagani, se temu ne bi bilo čuditi, ali mi smo katoljski kristjani; nam je Jezus Kristus pamet razsvetil in dobrote skazal, kterih je brez mere in brez broja. Mi bi se tedaj morali sami čez sebe razjokati, če smo nehvaležni proti Bogu, proti Jezusu Kristusu in proti svojim dobrotnikom. Ker me že sv. evangelje na to pelje, hočem vam danes od nehvaležnosti nauk imeti. Jes zato rečem:

1. Nehvaležnost se pogostoma na svetu nahaja.
 2. Nehvaležnost je sramotna in škodljiva.
- Bodite v Kristusovem imenu na moje besede pripravljeni!

I. d e l.

Nehvaležnost je pogostoma na svetu najti. Ali kateri človek zasluži ime, da je nehvaležen? Nehvaležen je tisti, ki se derži, kakor da prijetih dobrot ne bi bil dobil; — nehvaležen je tisti, ki dobrote očitno taji; nehvaležen je tisti, ki dobrot ne poverne, če ima s čim poverniti; — nehvaležen je tisti, kterega je sram pred drugimi za dobrote se zahvaliti. Najnehvaležniši pa je tisti, ki dobrote pozabi. Taka nehvaležnost je na svetu pogostoma najti

a) proti Bogu. Koliko jezerom, da! miljonom ljudi Bog vsak dan, vsako uro skazuje dobrote, ali kdo jih porajta? Kdo se za nje zahvali? Za voljo nas je vse stvaril: živino, ribe, ptice, drevje, rastline, silje, travo, sadje, zlato, srebro, železo, stvaril je to nam na hasek, k našemu veselju, ali kje je zahvala za vse to? Med desetimi ima komaj eden hvaležno serce, in med stoterimi komaj eden zahvalo z besedami razodeva. — Mi imamo pamet in razum in smo zavoljo teh darov za angeljci najjimenitniše stvari božje; ali kdo se dostojno zahvali za vse te darove, s kterimi bi

morali Boga spoznati, moliti in častiti? Med desetimi komaj eden. — Mi si vživamo zdravja in telesnih moči, mi imamo k nebu pravnan život, kakor ga nobena druga stvar nima, imamo zalo lice, ki nas na nebeške prebivalce opominja, ali zdravje si s prevzetnostjo gubimo, na telesni moči se z nečistostjo slabimo, in z zalim licem vabimo bližnje v greh. Je mar to zahvala za take lepe darove? — Bog nam blagoslovi naša polja, nam blagoslovi naše gorice; ali mi se pri tem blagoslovu prevzamemo, smo pri jedi in pitvini prekoredni, pri veselju razuzdani, pri blagodarnosti zapeljivi, smo proti siromakom celo neusmiljeni; ali se to veli hvaležen biti? Če težaku gre delo lahko od rok, če si delavec dosti prisluži, tedaj namesto, da bi Bogu hvalo dal, le sam sebe rajta, in meni, da mu srečo in dobroto lastna pamet in velika marljivost spravlja. Danešnje dni se med desetimi komaj eden čuje, ki si po delu zgolči (zgovori): „Hvala Bogu, ki je delo blagoslovil!“ Težak, delavec! ali se to pravi hvaležen biti? Odgovori mi! Jezus Kristus je zavoljo nas iz nebes na zemljo prišel, naj bi nas od pekla in večne smerti skoz svojo smert na križu odrešil in nas drugoč v otroke božje povzdignil. Kako se mi našemu Odrešeniku za to zahvaljujemo? Mi smo katoliški kristjani, smo skoz sv. kerst v tisto pravo vero stopili, ki nas posvečuje in zveliča. Ali mi po tej pravi veri živimo? O, dosti se jih znajde med nami, ki proti svojej svetej veri in tedaj narobe živijo, ki se spovednice izogibljejo, sv. mešo malo porajtajo, tudi zapovedane poste zametavajo in v nemar prelamljejo. Ali je tako življenje zahvala, ki Bogu in cerkvi dohaja? Nehvala proti Gospodu Bogu je tedaj na zemlji pogostoma najti; ona pa se tudi najde

b) proti ljudem. Nehvaležnost je plačilo tega sveta. Taka tožba se povsod in po pravici čuje. Kdor količkaj svet preišče, najde, da ljudje gerdo nehvaležnost kažejo; poleg tega, da dobrote pozabijo, je tudi z razlaljivo hudobijo povračajo. V tem obziru vam hočem izglede pokazati.

1. Najdejo se deca (otroci), ki svojim starišem njihove trude in skerbi z merzlo nehvaležnostjo povračajo. Oni je žaliyo, zaničujejo, v boleznih in nevolji zapustijo, jim izgovorjeni podavek kratijo, zadržavajo ali celo odtergujejo; da, neko deco (otroke) je siromaških in od starosti slabih starišev sram, in po smerti jih deca takoj pozabijo, ko se stariši pod zemljo skrijejo. To je nehvaležnost črez vse nehvaležnosti! Taka nehvaležnost tudi očetovo in materino serce najgloblje rani, najbolj boli. To resnico nam posvedoči prigodba s kraljem Davidom v starem zakonu. Ta bogaboječi in modri kralj je moral pobegniti pred lastnim sinom Absalomom, ki mu je naklonil kraljestvo vzeti. David beži iz Jeruzalema; na poti ga sreča Semej, ki je bil iz Savljovega roda in tedaj Davidov sovražnik. Semej začne Davida in njegove tovariše s kamenjem zavedati in z gerdimi priimki psovati. Abisaj hoče zato razuzdanemu Semeju glavo razklati, David pa reče: „Zakaj se nad ptujim člo-

vekom čemeriš, ki od mene ni dobil dobrote in ki z menoj po nikem rodu ni zvezan; glej, moj lastni sin, ki je življenje od mene dobil, meni po življenju streže.“ Iz teh besed je spoznati, da je Davida bolj bolelo Absalonovo žaljenje, kakor katerokoli drugo. O koliko tako nehvaležnih otrok se današnji den na svetu znajde!

2. Najdejo se tudi take fare, ki skerb, trud in ljubezen svojih naprejpostavljenih mešnikov s psovanjem in kratenjem stare pravice povračajo, in so potem vzrok, da duhovni pastirji s serčno žalostjo in z jokom svoj sveti posel opravljati morajo. Ali ni tako? Mar to ni nehvaležnost? Sv. apostelj Pavelj opominja vernike v svojem listu na Židove rekoč: „Pokorni bodite svojim voditeljem; oni imajo skerb za vaše duše in bodo za nje račun davali. Glejte! da to z veseljem ne pa z vzdihovanjem učinijo, ker to vam ni na hasek.“

3. Nahajajo se pogostoma tudi poprek taki ljudje, ki v sili in potrebi za pomoč prosijo, kedar pa iz nevolje in stiske pridejo, dobrotljivega pomočnika pozabijo ali dobroto z nehvaležnostjo povračajo. Družinče pride nekokrat slabo in raztergano k hiši, ali ko se zmore, postane nezarobljenega zadržanja in okornih besed. — Berači, ko se nasitijo, oblečejo, začnejo dobrotljivce zaničevati. Učenci pozabijo svoje učitelje. Judež Iškarijot se je pri Kristusu nebeških resnic naučil in pot izvedel, po kateri se mora hoditi, če hoče človek v božje kraljestvo priti; ali on je svojega mojstra in učitelja ovadil, za 30 srebernikov prodal in na kervavi križ spravil.

Zdaj pa naj vsak sebe popita: ali sem jes prost od nehvaležnosti? Sem imel božje dobrote vedno pred oči? Ali mi moja vest ne oponaša nehvaležnosti do starišev, duhovnikov in drugih dobrotnikov? Vsi, ki ste v tem obziru kriveci, poterčajte na svoje persi rekoč: Bog, bodi nam grešnikom milostljiv! Ali morebiti vi mislite, da nehvaležnost pri Bogu in pri ljudeh malo pomenja? Pazite, da vam pokažem: nehvaležnost je sramotna in škodljiva.

II. del.

1. Nehvaležnost je sramotna. — Ali ni gerdo, če človek na Boga pozabi? Če ga iz svoje duše izriva in ves hvaležni občutek v sercu zaduši? Sv. apostelj Pavelj nas praša rekoč: „Človek! kaj pa imaš, česar nisi od Boga prejel? In če si vse od Boga prejel, zakaj se hvališ, kakor da ne bi bil dobil“? In sv. pismo starega zakona pravi: „Osel in vol spozna tistega, kateri ga kermi, ali človek noče spoznati tistega, ki ga blagoslovi“. — Kako gerdo je za ljubezen sovrašтво davati! Kako gerdo tisto roko pozabiti, ki je za nas delala, tistega serca se ne spominjati, ki je iz ljubezni do nas gorelo! O kako gerdo!

2. Nehvaležnost je tudi škodljiva; škodljiva za ta in za

uni svet. — Nehvaležni zgubi tisto, kar si vživa. Pri preroku Ozeji je čitati: „Bog je Izraelcem dal silja, zlata, srebra v obilnosti, ali to ljudstvo za te darove ni bilo hvaležno, in se je rajši h krivim bogovom obrnilo. Zato Bog reče: Jes bom svoje misli obrnil, bom jim silje, vino, povesmo in volno vzel in njihovemu veselju konec napravil. Njihove gorice in figovo drevje hočem pobiti, v puščavo spreobrniti in zverjadi za pašnik dati.“ Dalje pravi sv. Tomaž Akvinski: „Zavoljo nehvaležnosti si človek zasluži, da dobroto zgubi.“ Kakor je Bog z Izraelci napravil, tako dela danešuji dan tudi z nami. Marsikteri je zdrav, pa je v svojem zdravju prekorenen v jedi in pijači, se nečistosti vda, in Bog nehvaležneža položi na bolno posteljo. — Nekteri je premožen in bogat, ali svoje bogastvo obrača na gizdo, na pravde, na razuzdanost; glej! zdaj pošlje Bog črez njegovo živino kugo, njegovim njivam in goricam vzame rodovitnost, in tako v siromaštvo zleze. — Nekteri ima nad deco veliko veselje, ali dece ne odgaja v strahu božjem, in Bog da deco pomoriti. Glej! kristjan, tako nehvaležen tisto zgubi, kar si vživa.

Ali nehvaležneš ne zgubi samo dobrote, ampak njemu se nehvaležnost ravno s tistimi neprilikami povrača, s kterimi je nehvaležnost doprinašal; ker Bog je pravičen in s tisto mero nazaj meri, s katero se je prej merilo. Deca! sini in hčere! le žalite svoje stariše z nepokorščino, s prevzetnim zaderžanjem, le davajte njim gerde pridavke, pustite je stradati; — tudi vi bote očetje in matere in vaši sini in hčere bodo vam ravno tako zadevali. — Le bodite nehvaležni vi zakonski tovariši do svojih žen, in zakonske tovaršice do svojih mož, ki so vas iz težave potegnili in vam premoženje prinesli; le zaničujte ga, da je starejši od tebe; le obračajte svoje serce od svojega pravega tovariša pri živih dnevih k drugim ženskam in moškim in želite njim skorajšno smert — vaše želje bodo se spolnile, vi bote drugi zakon sklenili, pa se kmalu prepričali, da ste krivico delali in da ste v prvem zakonu srečnejši bili.

Nehvaležnega tudi nihče ne porajta; on je povsod zaveržen in zasramovan. Absolonov grob se je s kupom kamenja pokrtil; njegovo serce s tremi sulicami prebodlo. Nehvaležni Judež se je obesil, ker si od sramote ni upal živeti. Tudi nehvaležnikova deca nimajo poštenja.

Kaj pa bi Bog nehvaležnemu na unem svetu povedal? Bog, ki nam zapoveduje tudi sovražnikom dobro skazovati, nehvaležnemu, ki dobronikom dobro s hudim povrača, ne more drugega povedati, kakor: „Poberi se od mene v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovej deci.“

Sklep.

Ljubljeni kristjani, izogibljite se nehvaležnosti! Hvaležni Samaritan vam naj bo vsikdar drag izgled. Recite pri vsaki jedi in

pijači, pri vsaki sreči, — recite pri vsakem delu: Hvaljen bodi Bog! Zahvalite se tudi vsem dobrotnikom, ali ne zahvaljujte se samo z besedami, ampak kažite svojo zahvalo tudi v djanju. Amen.

Pridiga pri blagoslovljenju podo- dobe Serca Jezusovega.

(Spisal in govoril 15. novembra 1840 v Lembahu Fr. Cvetko.)

„Eden vojakov je s sulico njegovo stran odperl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje.“
(Jan. 19, 34.)

Vvod.

Drugo evangelje, ki sem vam ga zdaj prebral, ne kaže na današnjo nedeljo, ampak kaže bolje na naše današnje obhajilo. Mi smo namreč danes Serce Jezusovo v našo cerkev darovali; kaj se tedaj bolje spodobi, kakor da se spominjamo, kaj se je na gori Kalvariji s tem sv. srcem godilo. Prijatelj Kristusov, sv. evangelist Janez, ki je tudi pod križem stal, ko je Zveličar umerl, nam pravi: „Eden vojakov je s sulico njegovo stran odperl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje.“ — Pet kervavih ran je Jezus Kristus na sv. križu prejel, in vsi njegovi verniki so je z veliko pobožnostjo častili; ali rana, ktero je On na svoji sveti strani prejel, imela je vsikdar posebno vrednost, in je vernim vsikdar posebno tolažbo dajala. In zakaj to? Ker nam ta rana tako rekoč pot k božjemu sercu Jezusa Kristusa odpira. Sv. Janez bi bil lahko rekel: Eden vojakov je s sulico Kristusu stran prebodel; ali on le reče: mu je s sulico stran odperl, da bi nas podučil: čeravno je Kristus za nas vse bridkosti prestal, se njegovo serce za nas ni skerčilo, ampak k ljubezni še širje odperlo. Ja, skoz rano sv. strani Kristusove moremo priti k zvirovčini vseh milosti, k sedežu neskončne ljubezni; skoz to rano zamoremo govoriti k sercu Zveličarjevemu, ter si v vseh težavah sedanjega življenja pridobiti pomoč, tolažbo in krepost. Sv. Bonaventura pravi: „K Jezusovemu sercu hočem govoriti, in vse, kar bom prosil, bodem od njega dobil.“

Toda ljudje kerščanske vere so po času na to ljubezen Jezusovega serca pozabili, in so Zveličarju mesto hvale nehvalo, mesto časti zaničevanje povračali. Pred dve sto leti pa je na Francoskem živela deviška nuna z imenom Margareta Maria a la Coque, od sveta malo obrajtana, od Boga pa z mnogimi milostmi obdarovana. Ko je ta nuna enkrat na dan sv. evangelista Janeza pred sv. rešnjim Telesom klečé molila, stopil je pred njo Jezus živ in jej pokazal

svoje božje serce, rano svojega serca in svoje strani. Serce se je videlo, kakor na tronu od ognja in plamena iskrece, in kaj svetlejše, kakor solnce. Obdano je bilo s ternjevo krono in verh serca je bil postavljen sv. križ. Ko jej Kristus to znamenje ljubezni do grešnega sveta pred oči postavi, reče: „Glej! moja hči, to serce, ki je ljudi tako ljubilo, da se je od ljubezni do njih posehnilo; ali mesto dolžne hvale dobim jes od večine ljudi zaničevanje in razžaljenje, ktereга do najsvetejšega zakramenta ljubezni očitno kažejo. Jes torej želim, da se v nadomestjenje takošne nehvale to moje serce na posebni način v moji katoliški cerkvi časti, da bodo se serca ljudi spet k meni nagnila in k ljubezni do mene vžgali.“ — Poleg tega je Jezus obljubil vsakega, ki bo njegovo ljubeznjivo serce častil, s posebnimi blagoslovi obdarovati. — To počastenje Kristusovega serca je tako rekoč skoro poslednji poskus, grešnike k ljubezni do Boga užgati in je vredne napraviti usmiljenja božjega.

Sicer je naša cerkev, kakor vsaka, v sv. rešnjem Telesu vedno in vsikdar imela Kristusovo serce; ker, kjer je telo, tam je tudi serce. Pa ker je pamet nekih kristjanov slaba; ker nekteri lahko pozabijo, česar s telesnimi očmi ne vidijo, zato je potrebno Kristusovo ljubezen v posebni podobi njegovega božjega serca kazati. — Mi imamo sicer vsakoverstne svetnike v naši cerkvi, pa smo se vendar od nekaj časa sem tako pozabili, da smo bližnjim skoro izgled malopridnosti in grešnosti postali. Zato hoče Kristus s kazanjem svojega serca kot s slednjim opominom na naše serce poterhati, naj bi pregnali greh iz njega, in njemu prebitek pripravili.

Premišljujmo zato obširneje:

1. Zakaj bi morali najsvetejše Jezusovo serce častiti?

2. Kako bi ga morali častiti?

Ljubeznjivi Zveličar, ki nam svoje serce polno ljubezni kažeš, gani nas, da bo tudi naše serce od ljubezni do tebe gorelo. Pridi sv. Duh! napolni serca tvojih vernih in v njih ogeaj svoje ljubezni užgi!

I. del.

1. Mi smo dolžni Jezusovo serce posebno častiti zavoljo njegove velike svetosti, ktero ima v sebi. — Jezusovo serce je tisto serce, ktero je sv. Duh iz najčistejše kervi Device Marije stvaril; je tisto serce, ktero je Bog sin, ko je človek postal, s svojim božanstvom (božjo natoro) napolnil, in nerazločljivo zedinil; je tisto serce, ktero se izmed vseh serc Bogu Očetu najbolje dopada, ker se nikdar ni drugače gibalo, kakor je bila volja nebeškega Očeta. — Jezusovo serce je zelo po božjem sercu navržano, ker je Jezus poleg tega, da je človek, tudi pravi Bog. Ktero serce je tedaj

svetejše, katero častenja vrednejše, kakor Jezusa Kristusa? Kar je Jezus v svojem življenju na zemlji imenitnega in dobrega storil, je prišlo od njegovega serca. Jezusove čednosti, Jezusovi čudeži so iz njega izvirali; ker kakor pri drugih ljudeh, se tudi pri Jezusu ni nič zgodilo brez gibanja in privoljenja njegovega serca.

Serca kakega modrega kralja, kakega imenitnega svetnika hranijo v zlatu in srebru, ter je najlepši dar, najveselejši spomin za kako mesto ali cerkev. Pa kaj so serca vseh kraljev in svetnikov proti edinemu sercu Jezusa Kristusa, ki je kralj vseh kraljev, poglavar vseh svetnikov, da, vir vse svetosti. Kakošno čast imamo torej mi med sebo, ker smemo blaženo serce našega Zveličarja v podobni gledati in v rešnjem Telesu živega moliti.

Ker je Jezus tako svet in tolike časti vreden, zato tudi visoko častimo Jezusovo ime, Jezusovo evangelije, jaslice, v katerih je Jezus ležal, ko se je narodil, križ, na katerem je za odrešenje sveta umrl; — vse to imamo v časti, kar od Jezusa pride ali na-nj spominja; kako narobe bi tedaj bilo, kaka zamera bi bila, če serca Jezusovega ne bi častili?

Lepo je češčenje Device Marije, sv. apostolov in drugih svetnikov, ali Kristusovemu sercu dohaja prva čast nad vse angelje in izvoljene božje; zakaj le on je Gospod, večno življenje, Bog.

2. Pa ne samo zato, ker je Jezusovo serce najsvetejše, dohaja mu posebna čast; temuč tudi zato, ker je do nas ljudi polno največje ljubezni. Poglejte podobo danes tukaj darovanega serca Jezusovega: obdano je od žerjavice ljubezni, na strani ima rano, iz ktere kaplja kri in voda, obvito je s ternjevo krono in verh njega je sv. križ, ki se na ognjeni plamen opira. Kako lepa znamenja ljubezni! — Kristjani! premišljujmo ta znamenja ljubezni eno za drugim! Sledite me s svojimi mislimi vi, ki želite Kristusa na sodnji dan, ko bo s temi znamenji prišel, na desnici nebeškega Očeta z veseljem gledati.

a) Premislimo prvo znamenje Jezusove ljubezni: ternjevo krono. Jezus Kristus edinorojeni sin je največa lepota nebes; On je kralj večne časti, ktereга vsi angelji molijo, ali on se je ponižal, je hlapčevsko podobo na se vzel, in je bil pokoren noter do smerti, do smerti na križu. Na oljski gori ga je Oče nebeški taki žalosti prepustil, da je kervavi pot potil in od velike žalosti klical: „Moja duša je žalostna noter do smerti.“ In poleg tega, da je na se vzel kelih bolečin izpiti, se je dal tudi ob vse poštenje djati, tako da se Davidove besede dajo na Jezusa obrniti: „Jes sem červ, ne človek; sramota ljudi in smet ljudstva.“ Vam se zdi, da je njegovega terpljenja bilo že zadosti, ali sv. Krizostom pravi: „Kar je bilo zadosti za naše odrešenje, ni zadostovalo za njegovo ljubezen.“ Zato še dobi Jezus krono od vojakov iz ternja spleteno, katero so mu s silo na glavo pritisnili. Božji Zveličar! tako te je ta nepopoljšani svet tisti dan kronal, ko si ti svet odrešil! Ali lju-

beznjivi Jezus, zakaj nam pa svoje božje serce še zdaj s ternjem opleteno k počesčenju kažeš? Gospod! kaj pomenja za nas to ternje, ki tvoje serce znovič rani? — Moj sin! moja hči! odgovarja Jezus sam: S tem ternjem sem bil od tistih ranjen, ki bi me morali ljubiti; od tistih, za ktere sem svoje življenje daroval. Za dobro, ki sem ga jim skazal, so mi hudo povernili, in sovraštvo so mi dali za mojo ljubezen.

Kristjani! ali pri tej tožbi Jezusa Kristusa ne občutimo, da se tudi nas tiče. Koliko dobrega smo mi od Boga prejeli! S čim smo mu povračali? Nismo tudi mi mesto ljubezni ternje pleli, s katerim smo njegovo sveto serce ranili? V dnevih naše mladosti, v katerih ima nedolžna duša toliko priložnosti, da bi nabirala vijolice ponižnosti, rože ljubezni in lilije čistosti ter z vencem duhtečega cvetja lepih lastnosti kronala sv. serce Jezusa Kristusa in mu veselje delala; — ali mi v svoji mladosti nismo rajši ternja pobirali ter tako rekoč s sedmimi naglavnimi grehi krono spletali, s katero smo božje serce mučili. — In zdaj, ko smo že priletni postali, ko smo novih dobrot iz rok božjih prejeli, ali smo po opominjanju sv. aposteljna Pavlja, trezno, pravično, bogaboječe živeli? Ali smo meseno poželjenje zatirali? Ah! koliko ternja štimanosti, nečistosti, požrešnosti, nemarnosti za dušno zveličanje vidimo vsak dan plesti, da bi se kervavo serce našega Zveličarja znovič ranilo! Ternje, s katerim je Jezus kronan bil, je veliko več bolečin napravilo sercu, kakor njegovi glavi, in vendar nas ne henja ljubiti. O kako ljubeče je serce, kako sveto je serce Jezusa Kristusa! Kako zelo je vredno, da ga mi posebno častimo!

b) Premislimo drugo znamenje Jezusove ljubezni: sveti križ. Na križu je Jezus prestal, da več prestati ni mogel, pa tudi ljubil, da bolje ljubiti ni mogel. Na križu je Jezus zbrisal naše grehe; na križu je za nas pretil slednjo kapljo svoje kervi; na križu je svoje roke raztegnil, da bi nas uboge grešnike objel in drugič v svojo milost sprejel; na križu je klical: Oče! odpusti jim, zakaj oni ne vejo, kaj delajo; na križu je skesanemu Dizmasu paradiž obljubil; na križu je sv. Janezu, in v njegovi osebi tudi nam svojo mater Marijo za našo pravo mater in priprošnjico zapustil; na križu je svojo glavo nagnil, da bi nam poljub nebeškega mira ponudil. „Nihče nima več ljubezni,“ pravi Kristus sam, „kakor tisti, ki svoje življenje za svoje prijatelje daruje.“ Tako ljubezen pa nam je Jezus na križu posebno dokazal. Sam sebe je namreč daroval ne samo za prijatelje, temuč tudi za sovražnike, ne samo za pravične, tudi za vse grešnike; ni se samo enkrat za ves svet daroval, temuč še zdaj se vsak dan daruje v presvetem altarskem zakramentu. Mi se tedaj tudi nočemo v ničem hvaliti, kakor v križu našega Gospoda Jezusa Kristusa, ker križ je posebno znamenje božje ljubezni do nas.

c) Premislimo tretje znamenje Jezusove ljubezni do nas, nje-

govo rano. „Eden vojakov je s sulico njegovo stran odperl, in zdajci je tekla kri in voda iz nje.“ To pa se je zgodilo na križu, ko je Jezus že mertev bil. Tedaj Jezus ni samo živ za nas terpel; še po svoji smerti je bil za nas mučen. Rana, katero je prejel skoz svojo stran, napravila mu je slednjo rano na njegovem sv. sercu. „Jezus pa je to pripustil, kakor sv. Bernard pravi, da bi skoz Kristusovo odperto stran imeli pristop k njegovemu sercu; serce pa je bilo ranjeno, da bi si mi v njem od vseh težav počili.“ Sv. Janez je pri slednji večerji, kjer je gotovo drugoč slišal, da bo Jezus na silni način umerl, na Kristusovih persih slonel ter se s tem naslonom tako okreplil, da je noter do Kristusove smerti pod križem stal, ko so drugi aposteljni in učenci že vsi zbežali. Sv. Tomaž je veren postal, ker je v Kristusovo stran in serce svoje perste položil. Tako še zdaj najde vsak, bodi si na duši, bodi na telesu s težavami obložen, v Kristusovih ranah, v Kristusovem sercu moč, luč in tolažbo. — Ali zakaj je božji Zveličar hotel, da bi se nam njegovo sv. serce vedno prebodeno in s kervjo oblito pred oči stavilo? — O nebesa, stermite! Angelji miru, jočite se! Grešni ljudje, poterčajte skesano na svoje persi! Mesto, da bi kristjani v ranjenem sercu pomoči iskali, oni Odrešenikovo serce vsak dan ranijo, pa ne s sulico, temuč s tisoč in tisoč strelami, ktere brezbožna hudobija kristjanov z grehi in razuzdanostmi na-nj spušča. Rani se v cerkvah na oltarju, kjer je njegova ljubezen svoj sedež postavila; rani se pri sv. obhajilu, kjer se sv. rešnje Telo po nevrednem povžije; rani se z nespoštovanjem, kedar se rešnje Telo k bolniku nese, in se pred njim ne poklekne in ne moli. Res, najsvetejše serce Jezusovo dobi rano za rano, eno globljejšo od druge, eno ostrejše od druge. Vsa ta zasramovanja in krivice nam pred oči stavi ranjeno serce Jezusa Kristusa, naj bi grešniki hudobijo svojih grehov spoznali in se skesali; pravični pa da bi bili ganjeni, božjemu sercu konči (vsaj) deloma nadomestjenje razžaljenja napraviti. Na sv. križu prebodeno in skoz 1840 let vsak dan tolikokrat ranjeno serce našega Zveličarja si pa vendar polno ljubezni in zato po pravici zaslužiš, da te mi posebno častimo.

d) Premislimo četerto znamenje Jezusove ljubezni: ognjen i plamen, na kterege se sv. križ opira. — Jezus sam pravi: „Ogenj sem na zemljo prinesel, in jes hočem, da bi gorel;“ to je: Jes sem prišel na zemljo ljudi ljubiti, in jes hočem, da mene vsi ljudje tako ljubijo, kakor sem jes nje ljubil. Ena sama kaplja njegove kervi, ena sama molitev Bogu Očetu od Jezusa darovana, bi bila lahko zadosti, da bi se človeštvo odrešilo. Ali Jezus je hotel vso kri preliti, vse truplo polno ran imeti; je hotel morje britkega terpljenja izpiti, samo da bi nam svojo brezkončno ljubezen pokazal. „Ker je svoje ljubil, jih je do kraja ljubil.“ Te ljubezni nam ni samo s tem pokazal, da je na križu za nas umerl, temuč on se je hotel ljudem kot Bog in človek v ponižni podobi kruha in vina

za živež naše duše do konca sveta dati, ter se tako že na zemlji z njimi celo zediniti. Ali se more večja ljubezen misliti? In ni tedaj tej ljubezni zelo primerno, da žareči plameni iz njega izhajajo, ker je take ljubezni gorelo. Ti plameni nas tedaj o veliki ljubezni božji očitno prepričajo.

Zdaj veste, da je Jezusovo serce najsvetejše, in za nas neskončne ljubezni polno. Iz tega morate tudi prepričani biti, da njegovemu sercu dohaja največa čast; zdaj pa še vam moram razložiti, na kak način morate to čast skazovati.

II. del.

Enkrat je Gospod Jezus vpričo svojih učencev na glas k svojemu nebeškemu Očetu molil. Na sredi svoje pobožnosti je izrekel te besede: „Pridite k meni vsi, ki ste bolni in s težavami obloženi, jes vas bom okrepčal. Vzemite moj jarem na se, in učite se od mene, zakaj jes sem krotek in iz serca ponižen; tako bote vi mir svoje duše našli.“ — S temi besedami Jezus k češčenju svojega serca posebno dve reči od nas tirja: zaupanje in nasledovanje. 1. zaupanje, da bi v vseh svojih potrebah pri njegovem ljubezni polnem sercu pomoči iskali; 2. nasledovanje, da bi poglobitve čednosti njegovega najsvetejšega serca, krotkost in ponižnost, skerbno nasledovali.

1. Imejmo zaupanje na Jezusovo serce; ker ono je najmogočnejše in najdobrotljivejše, saj je serce našega Odrešenika. To serce ima za nas in za vse, kar se nas dotika, večjo skerb, kakor jo more kterega koli očeta na zemlji serce za svoje otroke imeti. Jezus, ki je od smerti vstal, in nikdar več ne umerje, živi zdaj vedno v nebesih, da bi za nas pri svojem Očetu prosil. In on živi na zemlji v presvetem zakramentu rešnjega Telesa, da bi bil blizo našim potrebam, našim zdihljem. Ker Jezus živi, živi tudi njegovo serce; in ravno tisto živo serce imamo mi pri nas v tabernakelju, pri katerem je toliko siromaških ljudi največe, najčudovitniše dobrote prijemalo, ko je 33 let med ljudmi po zemlji hodil. Kam nam je tedaj v nadlogah pribežati? Kje indi nam je pomoči iskati, kakor pri Jezusovem sercu, od kterega moremo vse dobro pričakovati. To serce ne ljubi samo pravičnih, temuč vabi tudi grešnike k sebi, in nobenega ne zaverže, ki ima kes v svojem sercu. Prihajajte tedaj radi, dragi farmani, v svojo farno cerkev. Na zemlji ni večega svetstva, kakor je najsvetejše Jezusovo serce, ki tu v naši cerkvi živi, da bi vas ljubilo, vas blagoslavljal, vam s tolažbo in pomočjo pomagalo. Jezus s svojim usmiljenim srcem vas sam k sebi kliče: „Pridite k meni vsi, ki ste bolni in s težavami obloženi, jes vas bom okrepčal.“

2. Toda če hočemo, da naše zaupanje k Jezusovem sercu ne

bo prazno, moramo poglobitne čednosti Jezusovega serca nasledovati, moramo krotki in ponižni biti.

Tako nam Jezus sam naroča: „Vzemite moj jarem na se, in učite se od mene, zakaj jes sem krotek in iz serca ponižen; tako bote mir za svoje duše našli.“ — Svet, na katerem mi živimo, je in ostane dolina solz. Na svetu je toliko nepokoja, toliko zmešnjave, toliko pohujšanja, da bi bila prazna želja, prazna molitev, če bi si kdo prosil, da bi brez težave, brez nepokoja na zemlji živel. A Jezus hoče, naj bi mi, ki sveta ne moremo preobrniti, sami sebe preobrnili; — ker nam svet od zunaj ne da pokoja, bi morali po znotranjem miru hrepeneti, mir svojega serca okovariti, ki nas zadovolji pri vseh težavah in na duši čvrste obderži. Kje pa bomo mi ta serčni mir, ta dušni pokoj našli? Kje indi, kakor v Jezusovem sercu? „Od mene se učite, ker jes sem krotek in iz serca ponižen; le tako bote mir za svoje duše našli.“ — Jezus je tudi na svetu živel; imel je tudi terpeti, več kakor mi; moral je več preganjanja, več sovraštva, več muke prestati, kakor mi; ali on je bil vedno v miru svoje duše, se ni dal zmotiti, in ni maloserčen postal. Kako je bilo to mogoče? Skoz krotkost in ponižnost njegovega serca se je to zgodilo. Iz ponižnosti je on terpel, če so ga preklinjali; iz pohlevnosti in krotkosti pa ni nazaj preklinjal. Iz ponižnosti je on terpel, ker ni toliko lastine imel, da bi bil svojo glavo na njo položil, iz pohlevnosti in krotkosti je molčal, ko so mu sukno slekli in za njo kockali. Iz ponižnosti je terpel glad in žejo, trud, žalost in kervavo smertno tesnobo; iz pohlevnosti in krotkosti se je dal tepsti, s ternjem kronati in tako poterpežljivo križati, kakor jagnje, ki se k mesnici pelje.

Po pravici, od Jezusa si moramo izgled jemati, kako si srečni mir, tolažbo in vdanost v vseh nadlogah obvarujemo. Ko bi bila naša serca tako krotka in pohlevna, kakor serce Jezusovo; tako ponižna, kakor serce Jezusovo, tedaj nas tudi najtežavniše življenje ne bi tiščalo; z mirnim srcem bi vse prenašali, kar se nam koli po božji previdnosti, po slabosti naše nature in po zadevanju bližnjih težkega prigodi.

Sklep.

Skerbno in pogostoma tedaj častimo Jezusovo serce, ki je samo v sebi najsvetejše, in do nas ljudi prevelike ljubezni polno, počastimo ga s tem, da pri njem v vseh silah s pravim zaupanjem pomoči iščemo in njegove poglobitne čednosti — krotkost in ponižnost — vsikdar nasledujemo. Jeza in šتمانost je večidelj kriva, da se naše življenje meša in bridi. Ko ne bi bilo naglice, ko ne bi bilo napuha, tedaj se dostikrat ne bi tako hitro zrašili. Proti tema grehoma pa ni druge pomoči, kakor krotkost in ponižnost. Krotkost in ponižnost nas Jezusovo serce uči; za krotkost in po-

nižnost torej hočemo vsak dan Jezusovo serce prositi, tedaj bomo mir za svoje duše našli.

Božji Zveličar Jezus Kristus, mi te danes in vsikdar molimo in hvalimo, ker si ti skoz svoj križ svet odrešil. — Najsvetejše serce Jezusa Kristusa! Ti s kervjo oblito in globoko ranjeno serce! O da bi se vsi pravični s pogledom tvojih bolečin k serčnemu usmiljenju genili! O da bi vsi grešniki bili v sercu omečeni ter se k pravi pokori obernili. Nebeški Oče! poglej na serce tvojega božjega sina, in podeli nam milost, da bi mi zanaprej temu božjemu sercu veselje delali ter tudi pripomogli, da bi se še od drugih ljudi hvalilo in ljubilo. — Daj nam vse dni našega življenja po sercu Jezusovem živeti, da bi enkrat tudi tako srečni bili v ljubezni do serca Jezusovega svoje zdajne življenje skleniti. Amen.

Govor pri nastopu Ljutomerske fare.

(Spisal in govoril 15. avgusta 1848. Fr. Cvetko.)

„Hvaljen bodi Jezus Kristus.“

V v o d.

Zveza med menoj in med vami, ljubljeni Ljutomerski farmani, je zdaj sklenjena. Od sedanje ure sem je vaš in vi ste moji! — Vi ste čuli prisego, katero sem v roke visokovrednega gospoda I. položil, da hočem biti starim in mladim prijatelj, učitelj, in poprek dušni pastir; ker od sedanje ure sem od Boga pozvan, od sedanje ure je meni od mojih naprejpostavljenih naročeno, po mogočnosti za to skerbeti, da nobena duša v tej občini ne bi bila zgubljena, na večne čase in zarad mene zgubljena.

Jes spoznam svoje velike dolžnosti; vem, da je duhovno pastirsko opravilo med vsemi opravili na zemlji najsvetejše pa tudi najtežejše. Jes trepečem, če premislim, kako žmetno breme, kako velik odgovor in račun danes na se vzamem — jes trepečem; ali vendar sem takih misli, kakor sv. Ignacij Lojola, ki pravi: „Hočem rajši vse nevarščine prestati, kakor da bi v nebesa prišel in ne bi nobene duše v večno življenje spravil.“ Tako veliko, tako dobro delo, tako imenitno zasluženje je, samo eno dušo v nebesa spraviti. Pri tem težavnem opravilu pa se zanašam na pripomoč božje milosti in na tvoje dobro serce in voljno pripravljenost, ti mojemu sercu od vseh dob tako drago kerščansko ljudstvo Ljutomerske fare!

Ljubljeni moji! ker sem zdaj jes vaš dušni voditelj, bom vam tudi sam božjo besedo, kolikokrat mi bode mogoče, oznanjeval in

vam ž njo v nebesa pot kazal. Pastir mora svoje ovce pasti, je mora na obilno pašo voditi, ali ovce morajo tudi, kakor Zveličar sam pravi; glas svojega pastirja poslušati. Prihajajte torej k pridigi, kolikorkrat vam zdravje dopušča, pa vsikdar z voljnim srcem. Božja beseda nespametne uči, okorne omeči, maloserčne krepí; ona obečuje delavcem plačilo in scer na zemlji blagoslov, v nebesih pa večno zveličanje; ona s pokoro budi k novemu življenju in od greha vrača. „Kdor je iz Boga, tisti tudi božjo beseda poslušá.“ Ali kdor hoče pridige prav razumeti, mora tudi kerščanski nauk obiskovati, in si ga zvesto zapomniti. Kerščanski nauk ni samo za deco in za mladino, ampak tudi za doraščene ljudi, posebno za tiste doraščene, ki so v prvi mladosti dosti zamudili. Tisti stariši in gospodarji, ki svojo deco in družino od te kerščanske dolžnosti zadržavajo, se zakrivijo pred Bogom z otroškimi grehi, zakaj sv. apostelj Pavelj pravi: „Kdor za svoje podložne ne skerbi, je vero zatajil in je lagoši (hudobniši) od nevernika“. In Origen piše: „Vse pregrehe otrok se starišem na račun pripišejo, če otroka niso dali podučiti.“

Zraven tega prosim v Gospodovem imenu vse očete in matere, vse gospodarje in gospodinje, vse veče in menjše oblastnike, naj v svojih občinah in hišah kerščanski red deržijo. Kakor se vidi, na slemenu hramov petelin, znamenje pazljivosti, tako je vaša dolžnost na vse dogodbe v občinah paziti. Strah božji imejte v svojih srcih, ta vas bo opominjal pri podložnih greh zabraniti in dobro izverševati.

Pervokrat stojim kot prednji pastir na tem sv. torišču in ž njega opominjam mladino te fare, naj vedno derži izgled Jezusa Kristusa pred očmi in naj obiljava ne samo na starosti in telesni moči, ampak naj tudi raste na modrosti in na milosti božji; posebno pa jo prosim, naj nebeški zaklad čistosti in nedolžnosti skerbno obvaruje. Zakaj sv. pismo tako lepo mladino opominja: „O kako lep je čist in nedolžen rod, njegov spomin ostane na večne čase; on ima pred ljudmi in pred Bogom poštenje.“

Jes mladino na dalje z vso resnico opominjam, naj bo vsakemu višemu zavoljo Boga pokorna in naj med tem, da sv. zakramente večkrat prejme, tudi dolžnosti svojega stana zvesto spolnuje. Tako zadržanje v Ljutomeru bo moje in vseh prijateljev veselje v življenju, tako zadržanje bo tudi moja in vseh voditeljev tolažba na smertni postelji; ker, če hočemo svet popraviti, moramo mladino vred spraviti in vred deržati.

Vse velike in stare ljudi pa prosim, naj otrokom in družini z lepim izgledom naprej svetijo; naj bodo pravični, ponižni, skerbni, verli, delavni in sramožljivi! Če bomo stari in mladi, naprejpostavljeni in podložni po božji zapovedi eden poleg drugega živeli, tedaj bo naše življenje pred Bogom daritev sladkega duha, in an-

geljci bodo z veseljem na nas gledali. — Pred vsem pa imejmo ljubezen v sercu, ker ljubezen je korenina vseh čednosti.

Ljubljeni! Bog je tako hotel, da smo se drugič sešli. Pred 34. leti sem bil jes pri vas kaplan. V Ljutomeru sem svojo mešniško službo začel, zdaj me je Bog za vašega duhovnega voditelja pozval. Ali kaj pomaga vsa čast pred svetom; pred božjimi očmi bom le tedaj nekaj vreden, če bom dosti duš v nebesa spravil. Zato je moja želja, ne samo v Ljutomerskem farovžu prebivati; v vašem sercu bi jes rad imel stanovanje noter do smertne ure.

Če bote mene v svojem sercu nosili, bode vam božja beseda od mene povedana tudi lahko sad za večno življenje prinesla; če bote mene v svojem sercu nosili, tedaj me skerbi ne bodo trudile, vaša ljubezen me bo v težavnem stanu krepila in tolažila.

Molite tedaj danes in vsak dan za mene, da bi me Bog tako razsvetil, da bi med vami prav dosti dobrega opravil. Tudi jes bom danes in vsak dan zvesto za vas molil; da, vsak dan moramo eden za drugega moliti, eden drugemu moramo z dobrimi deli pomagati, če hočemo v nebesa priti skoz Jezusa Kristusa našega Gospoda. Amen.

Govor pri kanoničnem obiskovanju.

(Spisal in govoril Fr. Cvetko.)

„Kdor pa pohujša kterega teh malih, ki v me verujejo, tistemu bi bilo bolje, da bi se mu mlinski kamen na vrat obesil in bi se potopil v globočino merja.“

(Mat. 18, 6.)

V v o d.

Na zapoved našega milostljivega gospoda kneza in škofa I. I. prišel sem k vam gledat, kako se vinograd Jezusa Kristusa pri vas obdelava in kako rodi; namreč ali vaša vera obiljava ali posehava, ali pohujšanje med vami dobre nauke zaduši ali se z gostim in vrednim zavživanjem sv. zakramentov vredni delate nebes; poprek ali vi postari zapovedi kerščansko-katoliške cerkve živite. Vsak gospodar mora svoje gospodarstvo večkrat pregledati; zato morajo tudi cerkveni voditelji večkrat farne občine preiskati, so li pravega kerščanskega jedra ali ne? Posebno pa se hočem jes danes prepričati, kako se vaša mladina snova, ker vaši sinovi in vaše hčere so rozge Kristusovih goric, malopridne rozge pa ne morejo dobrega sadu prinašati. Le tam je upanje za nebesa in za angeljce veliko

veselje, kjer se bogaboječa mladina nahaja. Izrejevanje in podučevanje otrok je zato ena najimenitnejših dolžnosti za stariše in za mešnike. Na dobrih, pridnih otrocih je dosti, jako dosti ležeče. Pridna deca so čast in lepota vsake hiše, vsake soseske, vsake fare in vsake dežele. Pridna deca nam podajajo tolažbo, da bodo pridni očetje, pridne matere in pokorni podložniki. Pridna deca so močna podpora in največe veselje svojih starišev. Ali otroci postanejo dobri le po dobrem izrejevanju. Izrejevanje otrok pa ni kaj lehkega, in izrejevanje otrok ni samo posel za mešnike in učitelje, ampak tudi za vas, ljubljene stariši! Vi si morate z nami vred prizadevati, da se vaši otroci, mlade rozge Kristusovih goric, dobro snovajo. Vi morate mešnikom in učiteljem na pomoč priti, drugači so vsi njihovi trudi brez haska. Jes vam tedaj hočem danes razložiti, kaj morate storiti, če se hočete pridnih otrok včakati, ki bodo vam na tolažbo, nebeškemu Očetu pa na veselje in dopadenje.

Ta beseda je v sedanjem času, ko so skoraj povsod otroci razuzdani, jako potrebna. Pazite vsi, stari in mladi. Bog pa nas naj blagoslovi in nam naj pomaga tako živeti, da bomo drug z drugim veselje imeli.

Razlaga.

1. Ljubljene stariši! če se hočete pridnih otrok včakati, morate s pridnimi mešniki potegniti, to je, morate v svojih hišah tiste nauke poterjevati, ktere otroci v cerkvi in šoli čujejo. Kar mi mešniki v cerkvi povemo, je za ves teden samo enkrat povedano; v enem tednu pa otroci dosti pozabijo, če se jim v cerkvi ali šoli slišani nauk večkrat ne ponavlja. K temu imate vi doma dosti prilik in če ste tudi pri delu, za dobre nauke imate tudi takrat časa. Otroci so namreč vedno okoli vas in hočejo kaj čuti. Pri tej priliki lahko vi stariši vsak dan svojo deco na cerkveni ali šolski nauk opominjate. — Vi stariši svoje otroke tudi bolje poznate, kakor jih mi mešniki poznamo. Vi veste, h kateremu dobremu in h kakemu hudemu se vaši otroci nagibljejo; vi poznate njihove navadne napake, in znate po kateri strani so vaši otroci nauka ali opominjanja, grajanja ali hvale potrebni. Vi morate zato tisto doma doveršiti, kar smo mi v cerkvi ali šoli začeli. Kteri stariši tiste nauke, ktere so otroci v cerkvi ali v šoli čuli, poprijemljejo in doma poterjujejo, tisti bodo si pri svojej deci tudi veselja včakali. Če pa stariši ves nauk samo mešnikom in učiteljem pripuščajo, in sami otrokom le za hrano, za dedščino, poprek za posvetno oskerbljenje gledajo, tedaj je mešnikovo prizadevanje zastonj, seme njegovega nauka se posuši; ker ne more doma korenin spustiti. In pri takem delu je mešnik žalosten.

Ljubljene stariši! pravite vsak den svojim otrokom toliko dobrega, kolikorkóli ga znate. Posebno jih učite dve reči. Recite:

prava je, ljubi otrok? imej Boga vedno pred svojimi očmi. Druga pa se glasi: pravično živi in se Bogu vdaj, on bo za te skerbel. In to mu pravite, kedar kaj dela, ali kedar gre med ptuje ljudi ali v ptuje kraje. Spomin na nazočnost božjo je najboljši varuh pred grhom. Egipovski Jožef je svojo čistost in nedolžnost le tako obvaroval, ker je povsod mislil: „Kako bi jes mogel pred očmi vsegamogočnega Boga kaj hudega storiti“? Mladina! tega Jožefa si v izgled vzemite in vi bote čisti in nedolžni ostali! Poleg tega pa se zanašajte na dobrotljivo in modro skerb božjo; kdor je prepričan, da Bog za-nj skerbi, tisti bo pri vseh nesrečah čeverstega serca in s svojim stanom zadovoljen, če le on najprej Boga ne zapusti. — Bog nam dobrote skazuje in težave pošilja; z dobrotami nas oserčuje in v nebesa vabi, s težavami nam priliko ponuja, nebesa si zaslužiti. Mi nismo več vredni, kakor svetuiki, ki so si večidel tudi več bridkega kakor dobrega na zemlji zavžili. Toda kdor je do konca stanoviten, tisti bo zveličan, — nas uči naš nebeški Zveličar. Te dve reči bote otrokom na svetu povsod pomagale in je tudi v nebesa spravile.

2. Ali, ljubljeni stariši! samo z naukom še ni vse opravljeno. Vi morate k naukom tudi dober izgled pristavljati. Brez dobrega izgleda je ves nauk zastoj. Če stariši drugače živijo, kakor otroke učijo, tedaj otroci ne porajtajo nauka in menijo, da so take reči samo za malo deco; in kedar veliki zrastejo, imajo na misli, da slobodno tako živijo, kakor njihovi stariši.

Ljubljene očetje in matere! s svojim malopridnim življenjem vtegnete svojej deci toliko naškoditi, da vi in vsi mešniki tiste škode s svojimi nauki popraviti ne morejo. S svojim bogaboječim vedenjem pa jim zamorete tudi na večji dobiček biti, kakor vi in mi s svojim podučanjem. Pridno življenje starišev je za deco živo evangelije; pridno življenje starišev je za deco pridiga, ktero najlože zastopijo.

Stariši! živite torej vedno sami tako, kakor želite, da bi naša deca živeli. Pred vsem drugim vas prosim, živite med seboj kakor možje in žene v kersčanskem miru. Nič dece bolje ne pokvari, kakor nemir in nepokoj starišev. Takošna deca ne spoštujejo svojega očeta in matere; ampak očeta in mater in vse njihove besede zaničujejo. Kjer pa sta oče in mati enega serca in enih misli, tam se deca starišev bojijo, pa jih tudi ljubijo. Imejte pa, očetje in matere, tudi s svojimi sosedi mir, ker, če imate vi vernjeko ž njimi, bodo se tudi vaša deca s sosedovo naskorem vernjačiti začeli. Če črez vašo hišo kaka nesreča pride, vdajte se mirno v božjo voljo, da se vaša deca prepričajo, kako se morajo križi in težave iz ljubezni do Gospoda Boga nositi. Pri delu bodite poterpežljivi, da se tudi vaša deca ne navadijo pri delu mermrati, ampak da se naučijo v pohlevnosti in poterpežljivosti si svoj kruh služiti.

3. Ne prezirajte v nemar napak svojih otrok, ampak k a z n u j t e

jih vsikdar sperva rahlo ali pa je konči ostro pograjajte. Če vi prvo-krat napake svojega otroka malo porajtate, drugokrat otrok vašega grajanje in vaše kazni ne bo porajtal. Kaznujte pa redko, nikdar v jezi, ampak vsikdar (premišljeno) z merzlo kervjo. Otrok se mora prepričati, da ga zato kaznujete, naj bi se popravil, ne pa zato, da bi si nad njim svojo jezo ohladili. Ne kaznujte samo z bitjem in mnogim kregom, vsega tega se otroci navadijo. Za malo deco je poleg šibe najboljša kazen prikračenje jedi, konči (vsaj) tiste, ktero najrajši imajo, ker človek se vsemu privadi, samo gladu ne. Za odraščeno mladino je poleg ostrega nauka največa kazen, če tiste oprave ne dobijo, ktere so željni. Vendar ostanite stanovitni, če se svojej deci s čim pogrozite. Stariši, ki se vedno grozijo, pa grožnje nikdar ne spolnijo, morali bodo se včakati, da se bodo otroci tudi njim grozili, in svojo grožnjo nad njimi spolnili. Stariši, ki hočejo svojo deco edino s kletvico vpokoriti, bodo morali enkrat od svoje dece najbridkejšo kletvico čuti. O, izrevanje otrok je nekaj dobrega, nekaj nebeško žlahnega, ali malokteri ga prav zastopi. Ne vsak, ki je zakonski mož, je tudi zastopen in priden oče. Ne vsaka žena, ki deco porodi, jo tudi ve za nebesa odgojevati.

4. Skerbite zato, da vaši otroci ne pridejo v malo-pridno tovaršijo. Otroci so v nemar; oni hočejo vse vedeti, vse čuti in povsod poleg biti. Oni si vse dobro zapomnijo, posebno pa tisto, česar jim ne bi bilo treba vedeti. Za tega voljo tisti ljudje nimajo prav, ki pravijo: „Otrok še tega hudega ne zastopi, kar se pred njegovimi očmi godi.“ Jes pa odgovarjam: Če ga še zdaj ne zastopi, pa si ga zapomni in na tak način z grehom raste, dokler ga ne zastopi. Znajdejo se prilike, pri katerih se dosti grešnega vidi in čuje; v take prilike vaši otroci naj ne dohajajo, postavim v kerēme, na ples in v tisto tovarštvo, kjer mladi ljudje po noči okoli hodijo, grešne besede govorijo in tudi nespodobne grehe doprinašajo. Koliko otrok se je v takem tovarštvu že na duši in na telu pokvarilo! Kteri stariši želijo, da se njihovi otroci ne bi zapeljali, tisti morajo na nje paziti, njim morajo prilike k zapeljevanju odtegniti, tovarštvo nemarnih ljudi prepovedati in je le med zastopne in bogaboječe ljudi pustiti. Tudi postelja otročja mora biti na takem kraju, da se jej zapeljivci ne morejo približati. Najboljši tovariši otrok ste vi stariši sami. Dokler so otroci pri vas, se menda ne bodo zapeljali. Tistim materam in tistim očetom pa Bog joj napovedava, kteri svoje otroke v take prilike vodijo ali v takih prilikah pustijo, da otroci postanejo družina hudičeva.

Sklep.

Zdaj pa, ljubljeni stariši, hočem dokončati, čeravno bi še imel kako reč povedati. H koncu pa še imam eno prošnjo do vas, namreč: Premislite, da so otroci, zavoljo katerih vi tako skerb imeti morate, vaši otroci, od vaše kervi in vašega mesa in od vaših kosti.

Pridni otroci so vaše najjimenitniše bogastvo, najdražji zaklad. Če smert pride, bode vse drugo blago na zemlji ostalo, vaši otroci pa pridejo za vami v večnost, naj bo že čez dolgo časa ali pa v kratkem. Skerbite si tedaj za to, da bote zavoljo svojih otrok lahko umerli. Skerbite zato, da bodo vaši otroci nedolžni in pravični za vami na uni svet prišli. Največa tolažba za vas na smertni postelji bo, če ste svoje otroke za nebesa pripravili. Vaš pot v večnost bo srečen pot, vaši otroci bodo tudi srečno za vami prišli in vi vsi vkup bote se v nebesih veselili. Ako se moja prošnja do vas ne bi dotikala nebeškega veselja, ne bi vas še enkrat prosil. Zdaj vas pa še enkrat prosim, v imenu Jezusa Kristusa vas prosim; Tiste nauke, ktere otroci v cerkvi ali šoli čujejo, ponavljajte in poterjajte doma. Davajte svojej deci dobre izgledе, kaznujte svojo deco o pravem času in na hasnoviti način. Pazite, da vaša deca ne pride med hudobne tovarše. Tako izrejevanje otrok bo vam in svetu prineslo dobiček, nebesom pa veliko veselje. Amen.

Druga pridiga od presv. rešnjega Telesa.

(Govoril Florijan Isop, kapl. v spodnji Trajberci)

„Vzemite in jejte; to je moje telo. —
Pijte iz njega vsi, zakaj to je moja kri!“
(Mat. 26, 26—27.)

(Konec.)

1. V spomin svojega terpljenja in svoje grenke smerti na križu. Zakaj on sam je rekel: „To storite v moj spomin!“ (Luk. 22, 19.) In sv. apostelj Pavelj je vernim zapovedal Jezusovo smert oznanovati, in jim naročil, naj se vsegdar spominjajo Jezusove smerti, kedarkoli bodo pristopili k božji mizi. On piše: „Kolikorkrat bote jedli ta kruh, in kelih pili, bote smert Gospodovo oznanovali, dokler ne pride“, t. j. dokler ne pride v drugič v svojem veličastvu sodit. (I. Kor. 11, 26.)

Ljubi moji! kolikorkrat ste tedaj pri sv. meši, kolikorkrat prejmete, ta sveti zakrament, kolikorkrat v ponižni pobožnosti klečite pred sv. rešnjim Telesom; vselej se s hvaležnim srcem spominjajte Jezusovega britkega terpljenja in njegove smerti na križu. Ta spomin vas bo greha varoval in k dobremu opominjal.

2. Jezus je postavil zakrament presv. rešnjega Telesa, da je dal našim dušam jed ali živež za večno življenje. „Moje meso je res jed“, pravi Jezus, „in moja kri je res pijača... Kdor jé ta kruh, živel bo vekomaj.“ (Jan. 6, 56. 59.) Kakor namreč telo hrane potrebuje, jedi in pijače, da ne opeša in ne zboli; ravno

tako je tudi duši živeža treba, da v dobrem ne oslabi, in ne umerje za nebesa. Ta živež za naše duše pa je Jezusovo telo, katero nas v milosti božji ohrani in nam k vsemu dobremu moč daje.

3. Jezus je postavil ta zakrament, da se sklenemo mi z njim, on pa z nami. Če modro združiš cepič z divjakom ali ternom, sklene se cepič s ternom tako terdno, da oba postaneta le eno požlahnjeno drevo. Ravno tako natanjko se Jezus tudi z nami sklene po zakramentu sv. rešnjega Telesa, in mi z njim. Tega nas sam Kristus zagotovi z besedami: „Kdor jé moje meso, in pije moje kri, ostane v meni in jes v njem.“ (Jan. 6, 27. 27.)

4. Zakrament sv. rešnjega Telesa je tudi tisti pas, ki nas kristjane v kerščanski ljubezni ovija in veže; zato Bog ne daj, da bi se kedaj s sovražnim srcem božji mizi približali! Odpustimo torej iz serca svojim razžalnikom, preden prejmemo tistega, ki je le iz ljubezni do nas najsvetejši zakrament altarski postavil.

5. Jezus je postavil zakrament svetega rešnjega Telesa, da ostane z nami in med nami vse dni našega življenja, da ostane z našimi dušami tudi po smerti naših teles, kakor nas je tega sam zagotovil, rekoč: „Kdor jé moje meso in pije moje kri, ima večno življenje, in jes ga bom obudil poslednji dan.“ (Jan. 6, 26.) — Jezus z nami vse dni! — (Mat. 28, 20.) Oh kristjani moji! to je velika tolažba za nas, ki moramo enkrat umreti. Vse nas bo pokosila enkrat kritka smertna kosa. Pa le naše truplo bo umerlo; duša pa bo večno živila. Le Jezusovo telo, s čistim srcem prejemajmo in v živi veri, le s to popotnico se še o pravem času oskerbimo, pa nas ne bo plašila ne smertna ura, ne groba tiha noč, vsaj je Jezus presv. rešnje Telo tudi zato postavil, da imamo z astavo častitljivega vstajenja in večnega življenja. Za vse te velike milosti bodi česčen in hvaljen Jezus v najsvetejšem zakramentu: zdaj in vselej, in na večne čase! Amen.

Tretja pridiga od presv. rešnjega Telesa.

(Gov. Peter Vozel, župnik v Šentjanu.)

„To je moje telo, katero bo za vas dano; to storite v moj spomin.“ (Luk. 22, 91.)

V o d.

Nek sveti večer sedi zveličana Ida Nivelška vsa bolna v svoji celici, v cerkvi pa se je ravno pela polnočnica. Ida je vsa zamaknjena v Jezusa, pričujočega v presvetem rešnjem Telesu; Kristus

pa hoče v tej presveti noči svojo nevesto še posebno razveseliti. Ko pri polnočnici mešnik povzdignejo, zdi se Idi, da vidi v povzdignjeni hostiji prelepo nebeško Dete v solnčni svitlobi. Ta čudež vidi bolna devica, pade na svoje kolena, sklene roki, ter iz globočine svojega ljubečega serca zdihne: „O bodi češčen in hvaljen ženin moje duše, ki si zdaj na oltarju ravno tako pričujoč, kakor ob svojem rojstvu, ko te je devica Marija povila in v jaslice položila!“ Ja ljubi moji! kakor Ida tako moramo tudi mi terdno verovati, da je v zakramentu presv. rešnjega Telesa pričujoč ravno tisti Jezus Kristus, kterege je devica Marija porodila in v jasli položila. Pastirci in ssv. trije kralji so ga pobožno molili; tudi mi ga v ponižnosti svojega serca molimo, saj nas uči sv. vera, da je v zakramentu altarja Jezus Kristus zares, resnično in bistveno pričujoč. In ravno to resnico naše sv. vere, da je namreč Jezus Kristus v presv. rešnjem Telesu zares, resnično in bistveno pričujoč, bomo k večji časti in slavi tega najsvetejšega zakramenta danes premišljevali.

Razlaga.

Gospod Jezus Kristus je, kakor ste danes teden že slišali, pri slednji večerji postavil zakrament presv. rešnjega Telesa, ter po svoji vsegamogočni besedi spremenil kruh v svoje presveto Telo in vino v svojo presveto rešnjo kri. Oboje je dal svojim učencem zavžiti.

Jezusovi ljubezni pa še ni bilo zadosti, da je ta sveti zakrament le samo enkrat opravil, temuč ga je tudi še postavil za vse čase do konca sveta. Zato je rekel svojim apostelnom. „To storite v moj spomin.“ (Luk. 22, 19.)

Jezus je dal svojim opostelnom in njih naslednikom oblast kruh spreminjati v Jezusovo telo in vino v njegovo kri. In kakor nam sv. pismo spričuje, so pa tudi Jezusovi aposteljni vse to lepo spolnovali. Verni kristjani so se zbirali k lomljenju kruha, in aposteljni so v Jezusovem imenu dar sv. meše opravljali, ter zavživali Jezusovo presveto rešnje Telo in pili njegovo rešnjo Kri, pa tudi pričujočim od te presvete daritve delili.

Tudi še zdaj se pri vsaki sv. meši ta veliki čudež Jezusove ljubezni ponavlja, ker ravno pri sv. meši se po mešnikovih besedah kruh spreminja v Jezusovo rešnje Telo, vino pa v Jezusovo rešnjo Kri. To je volja Jezusova, ki hoče „z nami ostati vse dni do konca sveta.“ (Mat. 28, 20.) Da je Jezus med nami, da ostane pričujoč v zakramentu svetega rešnjega Telesa vse dni do konca sveta, to, kristjani moji! je spričana verska resnica, poterjena od samega Jezusa, oznanovana od aposteljnov in sv. cerkve, poterjena tudi od človeške pameti in spričana z obilnimi čudeži.

Da je Jezus Kristus v presv. rešnjem Telesu resnično pričujoč, pričajo nam

1. besede Jezusa samega, in scer besede, s katerimi je obljubil, da bo svoje Telo in svojo Kri svojim vernim v jed dal in v pijačo. To pričajo pa tudi besede, s katerimi je to svojo obljubo spolnil: „Vzemite in jejte, to je moje Telo. Pijte iz njega vsi, zakaj to je moja kri.“ (Mat. 26, 26—27.) Bolj na tanjko in določno Jezus ni mogel govoriti. Iz teh določnih Jezusovih besedi lahko spoznamo, da kruh in vino v zakramentu sv. rešnjega Telesa nista kakošen pomen, ali kakošna podoba, tudi ne kakošno znamenje Jezusovega Telesa in Jezusove Kervi; ampak sta zares in resnično Jezusovo pravo Telo in Jezusova prava Kri.

Da je Jezus Kristus v presvetem Zakramentu resnično pričujoč, pričajo

2. besede svetih aposteljn ov. Da so že aposteljni in učenci Gospodovi res verovali v pričujočnost Jezusovo v zakramentu sv. rešnjega Telesa, spričujejo njihove pisma, njihovi listi. Sv. Pavelj, postavim, govoreč od postavljenja zakramenta sv. rešnjega Telesa, pristavlja na zadnje te-le besede: „Kdorkoli tedaj bo ne vredno jedel ta kruh, ali pil kelih Gospodov, bo kriv telesa in kervi Gospodove.“ (I. Kor. 11, 27.) „Kdor ne vredno je in pije, sodbo si je in pije, ker nerazloči telesa Gospodovega.“ (I. Kor. 11, 29.) S temi besedami sveti apostelj kar naravnost terdi, da se v zakramentu sv. rešnjega Telesa zavživa telo in kri Gospodova, in da bi večnemu pogubljenju zapadel, kdor bi zakrament presv. rešnjega Telesa ne vredno prejemal. Sv. apostelj Pavelj je tedaj terdno veroval, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa zares, resnično in bistveno pričujoč.

Ravno tako živo so verovali v pričujočnost Jezusovo v tem zakramentu tudi prvi kristjani. Tega priče so nam sveti očaki in cerkveni učenci, ki vsi terdijo, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa resnično pričujoč. Med drugimi piše sv. Ignacij, ki je bil učenec svetih aposteljn ov, od nekih krivovercev tako-le: „Oni ne spoznajo, da je sv. Obhajilo meso našega Odrašenika Jezusa Kristusa, katero je zavoljo naših grehov terpelo.“ Ker so pa prvi kristjani po povelju Jezusovem, naj svetega nikar ne mečejo psom, sveto mešo in sv. Obhajilo pred Judi in neverniki skerbno prikrivali, zato so jih ti obdolžili, da pri svoji službi božji otroke koljejo in jih jedó. Iz tega obdolženja Judov in nevernikov lahko sklenemo, da so že prvi kristjani živo verovali v pričujočnost Jezusovo v presv. rešnjem Telesu.

3. Da je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa zares, resnično in bistveno pričujoč, to resnico je vse stoletja sem verovala sv. katoljška cerkev in jo bo verovala do konca sveta. Če so krivoverci to resnico kedaj napadli, kakor postavim Berengar v 11. stoletju na Francoskem, Luterani v 16.

stoletju ne Nemškem, so se zavzeli vsi pravoverni kristjani, in sv. cerkev je take krivovere na vesoljnih zborih obsodila in zaverгла, našo sv. vero v Jezusovo pričujočnost v presvetem zakramentu pa obnovila in poterdila. Očetje Tridentinskega zbora so očitno spoznali to resnico z besedami: „Od povzdigovanja sem verujemo v zakramentu sv. rešnjega Telesa pričujočega ravno tistega Boga, od kterega na svet ga upeljaje, je večni Oče rekel: Vsi angelji naj ga molijo; ravno tistega Boga, kterega so modri iz jutrovega molili; tistega (Boga) v katerem nam sv. evangelje pripoveduje, da so ga aposteljni molili v Galileji“.

4. Da je Jezus Kristus v zakramentu presv. rešnjega Telesa resnično pričujoč, spričuje tudi naša pamet. Zdrava pamet tako-le modruje: Ako Jezus ne bi bil v najsvetejšem zakramentu resnično pričujoč, čemu bi bil tedaj ta zakrament postavil. Ne vedeli bi si besed: „Moje meso je res jed“, prav razložiti. Tudi besede: „To je moje telo“, bi ne imeli nobenega pravega pomena.

Njegova poslednja volja, v kateri bi nam Jezus zapustil le samo navadni kruh, da ga vživamo v njegov spomin, ne bi bila pravi porok Jezusove ljubezni; torej nam že zdrava pamet pravi, da nam je Jezus Kristus v svoji poslednji volji moral zapustiti dušni živež, ki je tolikega Gospoda vreden in tudi pravi porok Jezusove ljubezni in veselega vstajenja.

Ako bi Jezus Kristus v zakramentu presv. rešnjega Telesa ne bil resnično pričujoč, bi bili mi še zmiraj v malikovanju, ker bi nekaj molili, kar ni Bog. Tudi naši dedje, ko so kerščansko vero sprejeli, bi prestopili iz enega malikovanja v drugega. Kaj takega misliti zdrava pamet ne dopušča.

Pa tudi ako bi Jezus v zakramentu sv. rešnjega Telesa ne bil resnično pričujoč, bilo bi vživanje samo navadnega kruha za dušo brez vse koristi. Ne redilo bi duše za večno življenje, kakor jo živi in redi Jezusovo pravo telo in Jezusova prava kri v zakramentu sv. rešnjega Telesa.

5. Pa ne samo zdrava pamet, ampak tudi mnogi čudeži, kteri so se godili, nam pričajo, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa zares, resnično in bistveno pričujoč.

Zmed mnogih drugih naj v misel vzamemo le enega, kterega nam sv. Frančišek Salezijan tako-le pripoveduje: „V mestu Favernay na Francoskem je bila navada, da so na nek poseben dan v letu zakrament sv. rešnjega Telesa postavljali na lesen oder, s pertiči in rožicami prav čedno ozaljšan, in presv. rešnje Telo ni le samo po dnevu izpostavljeno ostalo, ampak tudi po noči. Tako je bilo tudi l. 1608 na binkoštno nedeljo. Kedar so se bili ljudje že razišli, in je bil tudi varh pred sv. rešnjim Telesom enmalo zadremal, vname se eden zmed pertičev, za njim drugi in tretji, dokler ni bil ves oder v živem plamenu. Kaj pa se je zgodilo s sv. rešnjim Telesom? Ali je tudi zgorelo? Ne, nikakor ne; tem-

več na čuden način je v zraku plavalo od polnoči do jutra. Naglo se to čudo razve po vsem mestu, in trupoma ljudstvo v cerkev vré. Mešnik je hotel sv. rešnje Telo spodobno zanesti na navadno mesto, pa ga ni mogel. Torej gre in začne maševati; in glej! kedar je „Sanctus“ pri kraju, začne se monštranca s sv. rešnjim Telesom gibati, in splava lahno na veliki oltar na navadno mesto. Ob enem se je zaslišalo cingljanje nevidnega zvončeka na nebu. Ljudstvo, ko to vidi in sliši, zgrudi se na kolena in na glas zakliče: „Bodi čiščen Jezus v najsvetejšem zakramentu!“

Vsako leto potem se je na ravno ta dan v tisti cerkvi pela velika sv. meša v hvaležni spomin na to čudo. Med sveto mešo je bilo sv. rešnje Telo izpostavljeno v monštranci. In glej, o čudo! po Sanctusu se spet na nebu oglasi mali zvonček, sv. rešnje Telo se vzdigne, ter se vstavi in obvisi na tistem mestu med nebom in zemljo, na katerem je stalo uno leto, ko je oder zgorel. Ondi visi do sv. Obhajila, in po sv. Obhajilu splava spet nazaj na oltar. Tako se je godilo veliko let, in nad tisuč ljudi je videlo to čudo. Sv. Frančišek Salezijan je tudi romal v to cerkev, da bi videl in molil veliki čudež. In ta čudež — kaj nam priča? To, da je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa resnično, zares in bistveno pričujoč; — bodi mu zato večna čast in hvala! Amen.

Četerta pridiga od presv. rešnjega Telesa.

(Gov. Fl. Izop, kapl. v spodnji Trajberci.)

„To je moje telo. To je moja kri.“
(Mat. 26, 26—29.)

Vvod.

Sv. Jožef, kterega veseli god sv. cerkev danes obhaja, se po vsi pravici najsvetejšim in najzlatnejšim možem prišteva, ker tudi nanj se smejo obrniti besede, ktere govori modri Sirah od Mojzesa, „da je bil Bogu in ljudem ljub, in da je njegov spomin blagoslovljen.“ (Sirah 45, 1.) Sv. Jožef je bil tisti pravični in srečni mož, kteremu je nebeški Oče Jezusovo deviško mater v zakon, svojega edinorojenega Sina pa v varstvo izročil. O čisti ženin najčistejše device, ki si Jezusa spoštoval, za Jezusa delal in v Jezusovem naročju tudi svojo sveto dušo izdihnil, blagor ti! Res blagor, stokrat blagor svetemu Jožefu, Jezusovemu redniku, blagor pa tudi nam, ki prejemamo v zakramentu sv. rešnjega Telesa ravno tistega Jezusa, kterega je sv. Jožef nekdaj pestoval. On ga je nosil na rokah,

nam se pa Jezus dene na jezik, — v serce. In ta sreča nas vselej zadene, kedarkoli v zakramentu sv. rešnjega Telesa Jezusa vredno prejmemo. Povabim te torej, o krušni oče Jezusov! da nam pomagaš pobožno moliti in vredno častiti Jezusa, ki je tu med nami v zakramentu sv. rešnjega Telesa ravno tako zares in resnično pričujoč, kakor nekdanj v tvojem naročju. Ja, kristjani moji! v zakramentu presv. rešnjega Telesa je Jezus Kristus zares, resnično in bistveno pričujoč, kakor smo v nedeljo slišali. Ker smo pa to versko resnico že premišljevali, vam bom pa danes odgovoril na vprašanje:

I. Kdaj?

II. Kako? in

III. Kako dolgo je Jezus v najsvetejšem zakramentu oltarja pričujoč?

Sveti Jožef, sprosi nam k temu premišljevanju potrebne pomoči!

Razlaga.

I. Kdaj je Jezus pričujoč v zakramentu sv. rešnjega Telesa?

Ravno v tistem trenutku, v katerem je Jezus Kristus pri slednji večerji čez kruh izrekel besede: „To je moje telo“, in čez kelih: „To je moja kri“; ravno v tem trenutljeju je postal kruh Jezusovo rešnje Telo, in vino njegova rešnja kri. Telo in kri Jezusa Kristusa sta bila tedaj v najsvetejšem zakramentu že pričujoča, preden so ju aposteljni zavživali. Ako bi ju aposteljni tudi ne bili zavžili, bilo bi telo Jezusovo vendar le pričujoče in pričujoča tudi njegova presveta kri. Kar se je pa godilo pri slednji večerji, to se poleg Jezusove volje še vedno godi na naših oltarjih. Sedaj lahko razumite, kedaj se kruh spremeni v Jezusovo telo, in vino v njegovo sv. kri.

To se zgodi vselej pri sv. meši, kedar od katoliškega škofa posvečeni mešnik pred povzdigovanjem vzame kruh v svoje roke in kelih z vinom, in čez kruh in vino zgovori tiste vsegamogočne besede Jezusove, ktere je On pri slednji večerji čez kruh in vino zgovoril. Kakor hitro mešnik reče čez kruh: „To je moje telo“, v tistem trenutku se kruh v Jezusovo rešnje Telo spremeni. Kakor hitro mešnik čez kelih z vinom reče: „To je kelih moje kervi“, v tem trenutku se spremeni vino v Jezusovo rešnjo kri. In iako tedaj kruh ni več kruh, ampak telo Jezusovo. Vino ni več vino, ampak kri Jezusova. Po božji vseмогоčnosti se ta veliki čudež zgodi. Tako je že nekdanj učila sveta cerkev, ter ta svoj nauk izrekla po svetih cerkvenih učениkih in svetih cerkvenih zborih. Med drugimi pravi sv. Avguštin novokerščencem: „Tisti po božji besedi posvečeni krub, ktere ga na oltarju vidite, je telo Kristusovo;

in to, kar se v kelihu po božji besedi posvečenem znajde, je kri Kristusova.

II. Kako je Jezus Kristus v zakramentu presv. rešnjega Telesa pričujoč?

Jezus Kristus je v zakramentu sv. rešnjega Telesa pričujoč z dušo in s telesom, z mesom in kervjo, po svoji božji in po človeški natori v podobah kruha in vina, in sicer v vsaki teh dveh podob cel in nerazdeljen.

a) Ko je Jezus Kristus na križu umiral, daroval je svojemu nebeškemu Očetu živo, to je: od duše oživiljeno telo, in je prelival svojo živo, to je: od duše oživiljeno kri. Kristus se pa še vedno daruje na naših oltarjih; toraj mora v zakramentu sv. rešnjega Telesa pričujoč biti živi Jezus, njegovo živo, z dušo sklenjeno telo, in njegova živa, od duše oživiljena kri, pričujoča mora biti njegova človeška iz Marije vzeta natora. In ker je Jezusova natora ž njegovo božjo natoro tako na tanjko sklenjena, da Jezus nikdar ni jenjal Bog biti; torej mora v tem zakramentu pričujoča biti tudi Jezusova božja natora. V kratkem: Jezus je v zakramentu sv. rešnjega Telesa cel in popolnoma pričujoč, kakor Bog in človek, z dušo in s telesom, s kervjo in mesom, resnično, v djanju in bistveno pod podami kruha in vina. Te podobe še scer zmiraj ostanejo za počutke. Naše oči nič družega ne vidijo, kakar kruh in vino; naš jezik nič družega ne okusi, kakor kruh in vino. Pa vendar vse to ni več kruh in vino, ampak Jezusovo telo in njegova sv. kri.

b) Jezus Kristus je tudi v vsaki podobi cel pričujoč. Pod podobo kruha je pričujoče živo telo Jezusovo, k živemu telesu pa sliši tudi kri in duša; torej je s telesom sklenjena tudi Jezusova kri in njegova presveta duša. Pod podobo vina ni le samo njegova kri pričujoča, ampak je pričujoče tudi telo Jezusovo in njegova presv. duša. Kedar torej govorimo od telesa Kristusovega, ne mislimo telesa Kristusovega samega, ločenega od njegove duše in od njegove božje natore; in s tem, da govorimo od kervi Kristusove, ne mislimo kervi Kristusove same, ločene od njegovega telesa, od njegovega duše in od njegove božje natore; temveč naj že govorimo od telesa ali od kervi Kristusove, imamo vsegdar v mislih celega, nerazdeljenega Kristusa, tedaj Kristusa takega, kakoršen je nekdaj na zemlji živel, in kakoršen zdaj ob božji desnici v nebesih sedi, Kristusa namreč s telesom in dušo, s kervjo in z mesom, z božjo in človeško natoro. Kedar tedaj mešnik pri povdigovanju sv. hostijo povzdiguje, v sv. hostiji ne znajde se le samo telo Kristusovo, ampak celi Kristus; torej tudi Jezusova kri, njegova duša in njegova božja in človeška natora. In kedar mešnik pri sv. meši kelih povzdiguje, v kelihu ne znajde se le samo kri Kristusova, ampak celi Kristus, torej tudi telo, duša, božja in človeška natora Kristusova. In kedar kristjan pri sv. Obhajilu sv.

hostijo prejme, ne prejme in ne zavživa samo telesa Kristusovega ampak živega in čelega Kristusa.

c) V zakramentu sv. rešnjega Telesa je Jezus pričujoč ne samo pod vsako podobo, ampak tudi v najmanjši drobtinci sv. hostije, ali v najmanjši kaplici sv. Kervi. Naj bo hostija velika ali mala, znajde se v nji celi, nerazdeljeni Jezus, ravno tisti Jezus, ki nam ga je Marila rodila, kterege so modri na kolenih molili, kateri je na križu umerl, in kateri bo enkrat zopet prisel sodit žive in mertve. To je „Telo,“ pravi sv. Krizostom, kterege so modri nekđaj molili, kedar je Jezus v jaslicah ležal; ti ga pa ne vidiš v jaslicah, ampak na oltarju.“

Da imajo mešniki pri sv. meši večo hostijo, godi se le zato, da jo ljudje ložeje vidijo. Če stopiš k veliki Dravi, samega sebe v nji vidiš ravno takega, kakoršnega vidiš, če pogledaš v malo Mežo; tako je tudi Jezus Kristus ravno tak v mali hostiji kakor v veliki.

d) Ravno tako je, kedar se cela hostija razlomi v več manjših koscev. V vsakem teh koscev je celi Kristus pričujoč, kakor je pričujoč v celi, nerazdeljeni hostiji. Kristus se uamreč ne more razlomiti, ampak razlomijo se le podobe, v katerih je On pričujoč. Pogledaš v veliko zercalo, vidil boš svojo lastno podobo. Zdaj pa pogledaš v malo zercalo, spet vidiš svojo podobo ravno tako, kakor v velikem. Ti padé zercalo na tla in se na kosce razdrobi, boš spet videl v vsakem teh koscev svojo podobo kakor v celem zercalu. Polomiti in razdrobiti se zamore le zercalo, ne pa podoba tistega, ki se v njem ogleduje. Tako je tudi, kedar mešnik celo hostijo razlomi v več koscev, ne razlomi se Kristus, ampak le podobe, v katerih je Kristus pričujoč.

III. Kako dolgo je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa pričujoč?

Kristus je v zakramentu sv. rešnjega Telesa tako dolgo pričujoč, dokler podobe kruha in vina niso povžite ali kako drugače ne minejo.

Kakor hitro mešnik pri sv. meši nad kruhom in vinom izreče Jezusove posvečevalne besede, je živi Kristus pričujoč, kakor smo že slišali. Kristus pa pod podobami kruha in vina tako dolgo pričujoč ostane, dokler podobe ne minejo, ker v sv. pismu ne najdemo nobenega sledu, da bi Jezus Kristus odtegnil svojo pričujočnost, dokler podobe kruha in vina ne prejenjajo. Kakor se tista voda, ktero je Gospod Jezus na ženitovanju v Kani spremenil v vino, nič več ni v vodo spremenila, temveč je vino ostala do slednje kaplje; ravno tako ostane tudi Kristus v najsvetejšem Zakramentu pričujoč tako dolgo, kakor dolgo obstanejo podobe kruha in vina. Tako je že od nekđaj učila sv. cerkev, tako so verovali že od nekđaj katoljški kristjani, in sv. Tridentinski zbor izobčuje vsakega, ki bi terdil, da v zakramentu oltarja je telo in kri Kristusova pričujoča le tedaj, kedar se zavživa, ne pa poprej ali pozneje, in da

v posvečenih hostijah in koscih ali drobtincah, ki se shranijo ali ki ostanejo po sv. Obhajilu, ne ostane pravo telo Gospodovo.“ (Sess. 13. can. 4.)

Sklep.

Ob času sv. Ludovika, Francoskega kralja, se je v neki cerkvi Pariškega mesta dogodila prečudna zgodba. Jezus Kristus namreč se je v tisti cerkvi v sveti hostiji prikazal v podobi majhnega, preljubezujivega deteta. Tudi pobožnemu kralju povejo od tega čudeža in mu prigovarjajo, naj bi tudi on šel gledat in občudovat to čudo. Sv. Ludovik pa jim da odgovor, ki lepo spričuje njegovo živo vero ter pravi: „Naj le tje grejo tisti, ki dvomijo nad Jezusovo pričujočnostjo v sv. rešnjem Telesu, in naj si ogledajo to čudo. Kar mene zadeva, verujem tako trdno, da je Jezus pričujoč v zakramentu sv. rešnjega Telesa, kakor da bi sam z lastnimi očmi videl Jezusa v sv. hostiji.“

Kakor ta kristjanski kralj, bodimo, ljubi kristjani! tudi mi prepričani, da je Jezus v zakramentu sv. rešnjega Telesa zares, resnično in bistveno pričujoč, ako tudi sedaj Jezus te svoje pričujočnosti z očitnimi čudeži ne razodeva. Ja ljubi Jezus! trdno verujemo, da si v zakramentu sv. rešnjega Telesa resnično pričujoč, in scer tako dolgo pričujoč, dokler podobe ne minejo. In to vero hočemo terditi in spoznavljati pred vsem svetom, — do slednjega zdihljeja! Bodi češčen in hvaljen Jezus Kristus v zakramentu presv. rešnjega Telesa. — Zdaj in na večne čase! Amen.

Peta pridiga od presv. rešnjega Telesa.

(Gov. J. S.)

„Gospod! dobro nam je tukaj biti“
(Mat 17, 4)

Vvod.

Neka revna žena je v svojem uboštvu pri Judu pomoči iskala, ter v svojih stiskah za malo denarja svojo najboljšo janko zastavila. Ko se pa velika noč približa, zaprosi Juda, naj jej zastavljeno janko vsaj za toliko časa nazaj da, da zamore spodobno oblečena sv. velikonočno Obhajilo prejeti. „Prav rad ti dam janko zastonj nazaj,“ pravi muhasti Jud, in ako mi košček tistega kruha prineseš, od kterega vi kristjani v cerkvi zavživate in pravite, da je vaš Bog.

Poskusil bom, ali je pod tem kruhom res Bog ali ni.“ Ženstvo se da preslepiti in privoli v to strašno judovsko hudobijo. Ko gre k sv. Obhajilu, vzame presveto hostijo skrivaj iz ust v roko, in jo res Judu prinese. Jud položi presv. hostijo na mizo, in jo začne zbadati. V nebovpijoča hudobija! — pa glej čudo! — kri teče iz nje. Judovka ga lepo prosi, naj to hudobijo opusti, pa vse zastonj! Terdovratnež predere presveto hostijo z žrebljom, iz nje pa se vnovič kri pcedi. Zdaj jo verže v ogenj, pa novo čudo! Presv. hostija ne zgori, ampak po zraku okoli plava. Na slednje jo potopi v vreli krop, naenkrate pa postane krop kervavo rudeč. Novo čudo! — Presv. hostija se vzdigne iz vode v podobi britke martre.

Kmalopote stopi šestletni sinček hudobnega Juda pred vežne vrata in kliče ljudem, ki so k sv. meši v cerkev vreli: „Le k domu se vernite, ker vašega Bogeca ni več v cerkvi. Ravno zdaj so ga moj atej zaklali!“ Ljudje so malo porajtali na to otročje blebetanje. Neki ženkici se pa vendarle to čudno zdi. Zato gre v judovo hišo, kakor bi hotla nekoliko žerjavice poiskati. In oh! kako se prestraši, ko zagleda, kako presveta hostija v zraku okoli plava, in pade na slednje v posodo, ktera je bila za žerjavico pripravljena. Ženkica se ne more temu zadosti načuditi, in nese z veliko častjo posodo s presveto hostijo gospodu župniku. V pričo obilne množice pripoveduje sedaj vso to zgodbo gospodu župniku. Vse sedaj skupaj vre, da bi videli to prečudno hostijo, in verni glasno kličejo, rekoč: „Bodi hvaljen Jezus v najsvetejšem zakramentu.“ Judinja in njeni otroci so se pustili v svetej veri podučiti in kerstiti, terdovratni jud pa je prejel zasluženo kazen. Ta presveta hostija je bila več let videti, kakor tudi nož, s katerim jo je jud prebadal, in posoda, v katero se je presveta hostija spustila. Na tistem mestu pa, na katerem se je ta čudež godil, se je že leta 1295 na čast najsvetejšega Zakramenta prelepa kapelica postavila. (Th. Nelk.)

Ta čudež, preljudi kristjani! nam poterduje resnico naše sv. vere, ktero smo danes osem dni premišljevali, namreč resnico: da je Jezus Kristus v zakramentu sv. rešnjega Telesa zares, resnično in bistveno pričujoč, pričujoč ravno tako pod podobo kruha, kakor pod podobo vina.

Ko smo pa danes osem dni to sveto skrivnost premišljevali, bomo pa danes slišali:

Kakošne nauke nam daje Jezusova pričujočnost v presvetem rešnjem Telesu?

Ljudi kristjani! Ko je apostelj sv. Peter Jezusa po nebeško spremenjenega na gori Tabor gledal, bil je svetega veselja toliko navzet, da je glasno zaklical: „Gospod! dobro nam je tukaj biti.“ (Mat. 17, 4.) Naša sv. vera pa nam pravi, da je tukaj v monštranci ravno tisti Jezus ves živ in nerazdeljen pričujoč, ki se je na gori Tabor po nebeško spremenil. O kdo ne bi iz globočine

svojega serca zdihnil: „Dobro nam je biti tukaj pred teboj, o Gospod Jezus, v najsvetejšem zakramentu oltarja!“

Razlaga.

1. Ker je Jezus Kristus tako v podobah kruha kakor tudi pod podobo vina cel in nerazdeljen pričujoč, zadosti je za prejetje zakramenta svetega rešnjega Telesa, ako ga tudi le samo pod podobo kruha prejemo; ker v vsem sv. pismu ne najdemo ne ene zapovedi, ktera bi zaukazovala, da morajo vsi verni sveto Obhajilo prejemati pod obadvojno podobo, ako hočejo deležni postati vseh gnad, ktere deli ta sveti zakrament. In tudi Jezus Kristus sam je na vživanje rešnjega Telesa pod podobo kruha navezal obljubo večnega življenja, ter je rekel: „Ako kdo je od tega kruha, živel bo vekomaj.“ (Jan. 6, 52.) Jezus Kristus je scer pri zadnji večerji svojim učencem v obojni podobi svojo presveto rešaje Telo zavžiti dal, ali to je storil le za to, da jih je s tem tudi za mešnike odločil. In kakor sveti aposteljni smejo tudi mešniki le takrat prejeti presv. rešnje Telo v obojni podobi, ter v podobi kruha in vina, kedar mašujejo, sicer pa le pod podobo kruha, kakor vi, kedar pristopite k božji mizi. Vi ravno tako prejmete celega Jezusa, kakor mešnik, ki se pri sv. meši v obeh podobah obhaja, saj Kristus je v vsakej podobi ves pričujoč.

Bila je sicer v starih časih v kat. cerkvi navada, da so verniki zakrament presvetega rešnjega Telesa večidel prejemali pod obadvojno podobo, ter pod podobo kruha in vina. Pa to se ni vselej godilo, ker že v prvih časih kerščanstva se je tu in tam kterikrat primerilo, da so verniki ta sv. zakrament prejeli le samo pod eno podobo. Otrokom so navadno dajali le nekoliko kapljic svete rešnje kervi iz posvečenega keliha. Nekteri pobožni verniki so pa zakrament presv. rešnjega Telesa pod samo podobo kruha seboj domu nosili, ali potujoči seboj na pot jemali, in tudi bolnikom se je pošiljalo le pod podobo kruha. Sv. Obhajilo se je pa v prvih letih kerščanstva delilo veči del pod obadvojno podobo. Ker je pa zavživanje presv. rešnjega Telesa pod podobo vina bilo izpostavljeno mnogoterim nespodobnostim, ter se je iz posvečenega keliha lahko kaj razlilo, ali je zavživanje presv. rešnjega Telesa v podobi vina temu ali unemu težave prizadevalo itd. in ker je vino v nekterih krajih težko dobiti, je sv. cerkev v imenu božjem določila, da se razun sv. meše presv. zakrament oltarja sme deliti in zavživati le samo pod podobo kruha. Ta sklep je bil storjen v cerkvenem zboru v Kostnicah l. 1415, in sveti Tridentinski zbor ga je na novo poterdil z besedami: „Dasiravno je Jezus ta zakrament postavil pod dvojno podobo, in ga tudi na ta način aposteljnomo izročil, vendar le tisti, kteri ga prejemajo le pod eno podobo, niso oropani nobene gnade, v njihovo zveličanje potrebne; ker je gotovo, da se

Jezus Kristus cel in popolnoma prejme pod eno podobo, prejmejo ravno to, kar bi bili prejeli pod obadvojno podobo.“ (Sess. 21. c. 1. 2.)

2. Ker je Jezus Kristus v zakramentu altarja v podobi kruha in vina pričujoč, se tudi v cerkvi tam v tabernakeljnu shranuje in prebiva med nami noč in dan. Pri sv. meši se kruh spremeni v Jezusovo živo Telo; in to sv. rešnje Telo se tudi shranuje v tabernakeljnu. Ta navada je bila že ob času Gospodovih aposteljnov. Sv. Klemen, ki je bil še učenec sv. aposteljna Pavlja, nam pripoveduje, da so že takrat diakoni tiste kosce od sv. kruha, ki so po sv. Obhajilu ostali, na posebnem častnem kraju v cerkvi hranili. Imenovali so pa tisti kraj: „*Ταστροβοριον*“, t. j. ženinov hram, kraj, v katerem prebiva ženin naših duš. Pozneje so ta kraj imenovali „Grob“, ker je v njem počivalo Gospodovo rešnje Telo. Memo tega sporoča tudi še sv. Bazilij v četrtem stoletju, da se je v njegovem času po cerkvah znašla sreberna posoda v podobi goloba, v ktorej posodi so hranili zakrament presv. rešnjega Telesa. Pa tudi že iz četrtega stoletja najdemo spričevanja, ktera spričujejo, da je vedno lampica gorela na tistem svetem kraju, na katerem je bilo hranjeno presveto rešnje Telo, da bi bil ta kraj kristjanom bolj častitljiv, in da bi se tudi serca vernih v ljubezni do Jezusa vnemala. Ob koncu šestnajstega stoletja se je začelo sveto rešnje Telo hraniti v tabernakeljnu. Iz tega obnašanja in iz teh dogodb lahko razvidimo, da so verniki že od apostoljskih časov sem verovali, da je Jezus Kristus v zakramentu presv. rešnjega Telesa zares, resnično in bistveno pričujoč, in seer tako dolgo, dokler podobe ne minejo, in da se zamore ta zakrament v cerkvi hraniti.

In tako še dandanešnji Jezus prebiva v vsakej farni cerkvi, za tega delj pomislite, ljubi moji! kdo je tukaj v cerkvi pričujoč? O čujte! tukaj med nami je ženin naših duš, tukaj je Jezus, ki nas k sebi vabi, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki ste revni in obloženi, in jes vas bom poživil.“ (Mat. 11, 28.) In greste memo farne cerkve, odkrite se in priklonite se Njemu, ki si je cerkvi svoj tron izbral, s kterega nam milosti deli! Oj srečna duša, ktera nikjer na svetu tolike sreče ne najde kakor tukaj pred Jezusom, ki je v zakramentu presv. rešnjega Telesa pričujoč!

3. Ker je Jezus Kristus v zakramentu presvetega rešnjega Telesa, pravi živi Bog in človek pričujoč, zatorej se tudi pri božji službi očitno izpostavlja, da ga verni kristjani molijo. Se tudi z veliko častjo v procesijah okoli spremlja; zatorej se tudi s pobožnostjo in z očitnim počeešenjem k bolnikom nosi.

a) V prvih časih keršćanstva se presv. rešnje Telo ni še očitno izpostavljalo v molitev, ker tega tedaj še ni bilo treba. Tedanji kristjani namreč so v to skrivnost verovali tako terdno in nepremakljivo, da ni bilo potrebno vnemati jih za to vero in jih v tej veri poterdovati. S prva se je sveto rešnje Telo devalo in

zapiralo v zlate ali slonokostene posode, v katerih se sv. rešnje Telo ni moglo videti; pozneje pa se je devalo tudi med steklene ali kristaljne šipe, skoz ktere se je lahko videlo, kakor ga vidimo dan danes tudi mi, kedar ga v monštranci v češčenje izpostavljamo.

Ker je pa v poznejših stoletjih krivovera napadati začela tudi ta presveti zakrament, in je pobožnost kristjanov do tega presv. zakramenta začela pešati, tedaj je sv. cerkev, da ljubezen vernih do tega najsvetejšega zakramenta poživi, začela presveto rešnje Telo v molitev izpostavljati, ga pa tudi očitno v procesijah okoli nositi.

b) Pervi, ki je obhajal tako praznično procesijo s presvetim rešnjim Telesom, bil je kardinal Hugo, škof Litijski. Kaj lepa je bila že leta 1274 ta procesija, in je k češčenju in k molitvi tega presvetega zakramenta veliko pripomogla. Pozneje so rimski papeži vpeljali veseli praznik presv. rešnjega Telesa, in papež Janez XXII. je leta 1317 zapovedal, da se ima na sv. rešnjega Telesa dan vsakega leta pobožna procesija k časti temu zakramentu prav slovesno deržati. To procesijo je sveti Tridentinski zbor na novo poterdil. Od tiste dobe so procesije s presvetim rešnjim Telesom zmerom bolj v navado prišle, posebno v kakih stiskah in občnih potrebah. O ljubi moji! kako hvaležni moramo biti sv. cerkvi, da nam našega Boga in Odrešenika v monštranci izpostavlja in s tem najsvetejšim zakramentom pobožne procesije vodi. Tako nam ta skerbna mati Jezusa zročuje in prepušča, tako rekoč, vsega in celega, da lahko pred njega stopimo, se v molitvi z njim pogovarjamo, mu svoje potrebe potožimo in si pomoči pri njem poiščemo.

(Konec prihodnjič.)

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Premilostljivi naš knezoškof bodo zakrament sv. birme delili: 26. julija v Tinjah, 27. v Št. Lipšu pri Sonece (tu bojo tudi zvonove posvečevali), 28. v Doberlivesi, 29. v Pliberce, 30. v Švabece; — 4. avgusta v Strasburgu, 5. v Micheldorfu, 6. v Št. Salvatorji, 7. v Gradecu; — 26. v Št. Štefanu na Zili, 27. v Št. Jurju na Zili (ob enem tudi pri sv. Duhu blizo Bleiberga) 28. v Belace; — 10. septembra v Dvoru in 11. v Skočidolah. — Č. g. Höller Franc je dobil faro Breitenegg.

Terzaška škofija. Č. g. Jakomin Ant. je postal župnik v Antiniani; č. g. Sila Matija je izvoljen za župnika v Repnem Tabru, Rogač Anton je v Katinari imenovan kurat; Ladavac Jak. je poterjen za župnika v Karkavcih; Sajovec Jak. je postavljen za župniškega oskerbnika v Goligorici. — Umerla sta: Cvelber Blaž, v Goligorici, in č. g. Miha Fleischer, stolni dekan v Terstu. R. I. P.!